Akbaba
SOYGUN SAYISI

ÜSTÜNDE LÂF'TAN BAŞKA BİRŞEY YOK!

LÂF LÂF LÂF LÂF LÂF LÂF LÂF LÂF LÂF LÂF

ULAN HIRBO, EKMEĞİMİZLE OYNAMA!

GAZİNO MÜDÜRİYETİ

SANA ZAHMET ŞU PATATESLERİ DE SOYUVER!..

OYLAR! BANA BIRAK HIRTO!

YAZISIZ

ELMAYI SAY DA YE, OTOBÜSÜ SOY DA YE!

CAFER ZORLU

BİR GÜNDE YİRMİ OTOBÜS SOYULDU. -GAZETELER-

SADECE YİRMİ OTOBÜS MÜ?.. AZ!.. OYLARINIZI BİZE VERİN, GÜNDE İKİ YÜZ OTOBÜS SOYACAKSINIZ!

GENE DEV ÇEKİLİŞ

GENE 7 MİLYON

60 Apartman Dairesi - 5 adet 100.000 lira - 10 adet 50.000 lira - 50 adet 10.000 lira - 100 adet 5.000 lira - 500 adet 1.000 lira - ayrıca 15 000 adet 100 lira.

TÜRKİYE 

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 4731—187)



Akbaba

Yıl: 43 Cilt: 9 Sayı: 36 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 1 Eylül 1965

Lânet Olsun!

31 Mart isyancısı, süngüyü doktorun göğsüne dayayıp sormuş:

— Mektepli misin, alaylı mı?

— Aman evlâdım, demiş adamcağız, hiç doktor mektepli olur mu?

Nerdeyse Bizim Yokuş'un kara ve kızıl 31 Martçıları da kalemlerini göğüslerimize dayayacaklar:

— Sağcı mısın, solcu mu?

Ne dersiniz, doktor gibi, karasına: «Aman ırkdaş, hiç yazar solcu olur mu?» Kızılına: «Aman yoldaş, hiç yazar sağcı olur mu?» Diye işi aptala vursak kurtarabilir miyiz canımızı acaba?

Şu sol bile batıdan aldığımız şapkaya döndü kafamızda: Hürriyetçi İngiliz sosyalistinin değil de diktacı Rus'un kasketi!

Siz, Atatürk'e sağ diyebilir misiniz?.. Arap harfi sağdır, alfabe sol. Fes sağdır, şapka sol... Onun devrimlerinden hiçbirini cüppenin içinde, kavuğun altında bulamazsınız. Numan ustayı, Satı kadını Büyük Millet Meclisine sokan, köylüye «Efendimiz» diyen adamın, değil kendisini, topuklarından uzanan gölgesini bile sağda bulamazsınız!

Ama yeni Türkiye'nin tek adamı, çocuklarına: «Komünizmi nerede görürsen ez» diyen soldur!

Bizim sol, şimdi telâş içinde, şimdi öfke içinde, şimdi hınç içinde çırpınıyor: İspat ediniz Atatürk'ün bu sözü söylediğini, diye...

Kızıl ihtilâlin bilmem kaçıncı yıldönümünde, gece, bir de saz takımı alıp götürmesi zor önlenen Atatürk, Sovyet sefaretinde nasıl konuşmuştur?.. Bugünkü ılımlı havayı serinletmemek için tekrarlamıyalım. Ama, başta büyükelçi Karahan ve o korkunç öfkenin altında ezilenlerin hepsi Moskovada fırınlanmıştır!

Siz o Atatürk'ten başka ne beklersiniz kızıl emperyalizm için?.. Yoksa: «Komünizmi nerde görürsen okşa» demesini mi?..

Bizim korktuğumuz sol, Atatürk'ün solu değil, karanın ve kızılın solu. Biri, matbaa kapılarına tanklarla dayanıp ellerimizden kalemlerimizi, öbürü çarşıyı basıp esnaf elinden teraziyi, tarlayı basıp köylü elinden bir avuç fındığı, bir tutam tütünü almak çabasında!

Babıâli yokuşundan da geçeceğiz diyen kara solcu ile dış ticareti de devletleştireceğiz diyen kızıl solcu, ayrı yoliardan aynı yere gidiyorlar. Bu yer, ne Atatürk'ün batı medeniyetçisi hürriyet rejimi içindedir, ne İnönü'nün çok partili, hür seçimli demokrasi rejimi içinde...

Komünizmin, ileri memleketlerde sosyalizme düşman, geri memleketlerde sosyalizme dost oluşu bundandır.

Anayasamızdaki «Sosyal devlet»i çoğumuz «Sosyalist devlet» anlamına alıyoruz. Sosyalisti de zenginin malını züğürdün, çalışanın kazancını tembelin yağması mânasına aldığımız malûm!

Eğer altınızda özel arabanız varsa, kalabalık caddelerde durakladıkça, 6-7 Eylül çapulcularından, karoserinin, günde kaç yumruk yediğini bilirsiniz. Yarın bu yumrukların apartıman kapılarınızda da gümleyeceğini düşünmeden uyuyabiliyorsanız, iyimserliğinizi tebrik ederim!

Gazetelerimiz, sosyal adaletin mutlu rakamlarını günlerdir yayıp duruyorlar. Başta Vehbi Koç onbeş milyon lira ile geliyor. Kendisinden soyadını değiştirmesini rica etsem yerinde olur: Vehbi Koç değil, Vehbi Aslan!

Bu milyonlar, doğu dağlarında posta vurarak, kamyon soyarak değil, çalışarak, başararak kazanılmış paranın vergisidir. Onbeş milyon!.. Beşyüz köye beşyüz okul yapılır!

Lûtfen söyler misiniz sayın Bilgehan: Millî Eğitim bütçesinde böyle bir yatırım var mı?..

Yine o mutlu rakamlar arasında gördüm: Kalbi ve kafası emsalsiz güzel insan, Sıtkı Koçman dostum, birkaç şilebin vergisi ile iki milyona yaklaşmış...

Bu başarı karşısında da Devlet Deniz Yollarının kapısını çalıp sormak istiyor insan:

— Kulağıma fısıldar mısın ahbap: Bilânçonu kaç milyon lira zararla kapattın bu yıl?..

O Devlet Deniz Yolları ki, ne kaptanına, ne çarkçısına, ne tayfasına, Koçmanların verdiği maaşın yarısını bile vermez!

Bütün zekâları kötürümleştiren bir esirler kampında, elli yıl çalıştıktan sonra, Sovyet Rusya'ya bakınız: Bir eli ile uzayda yıldızların altın tozlarını alırken, öbür eli ile hâlâ Amerikadan buğday alıyor!

Bütün çabalar, aya ulaşmaktan önce, üç odalı bir evde, hür ve mutlu yaşamağa ulaşmak için olmalıdır.

Yeşil sarık altındaki keleş kafaya da, kızıl kasket altındaki tarak görmemiş beleş kafaya da lânet olsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Arifiye Köy Enstitüsünden İmzası okunmaz mektuba:

1 — Köy enstitülerini bitirenler için «Beşyüz bin Türk'ü boğazlıyacak ihtilâl ordusu» diyen ben değilim. Bana mektup yazan ahmak.

2 — Hasan Âli Yücel benim mektep arkadaşımdır. Ömrünün sonuna kadar dost kaldık, arkadaş kaldık. Ortanın solu şöyle dursun ortada bile değildi.. Kafası az Garplı, zevki çok Şarklı, arkasında hırka, elinde tesbih, dudağında mevlid, tekkesiz bir dervişti merhum. Başladığı büyük ansiklopedi, kitaplık dolusu tercümeler onu gelecek kuşaklara unutturmayacaktır...

Sayın Yücel'e «Yoldaş» diyen de ben değilim, yine o mektubu yazan budala!

3 — Kuzum, siz Türkçeyi bu okuyuşunuz, bu yazışınız, bu anlayışınızla, öğretmenlerinizden sınıf geçecek kadar numara alabiliyor musunuz?

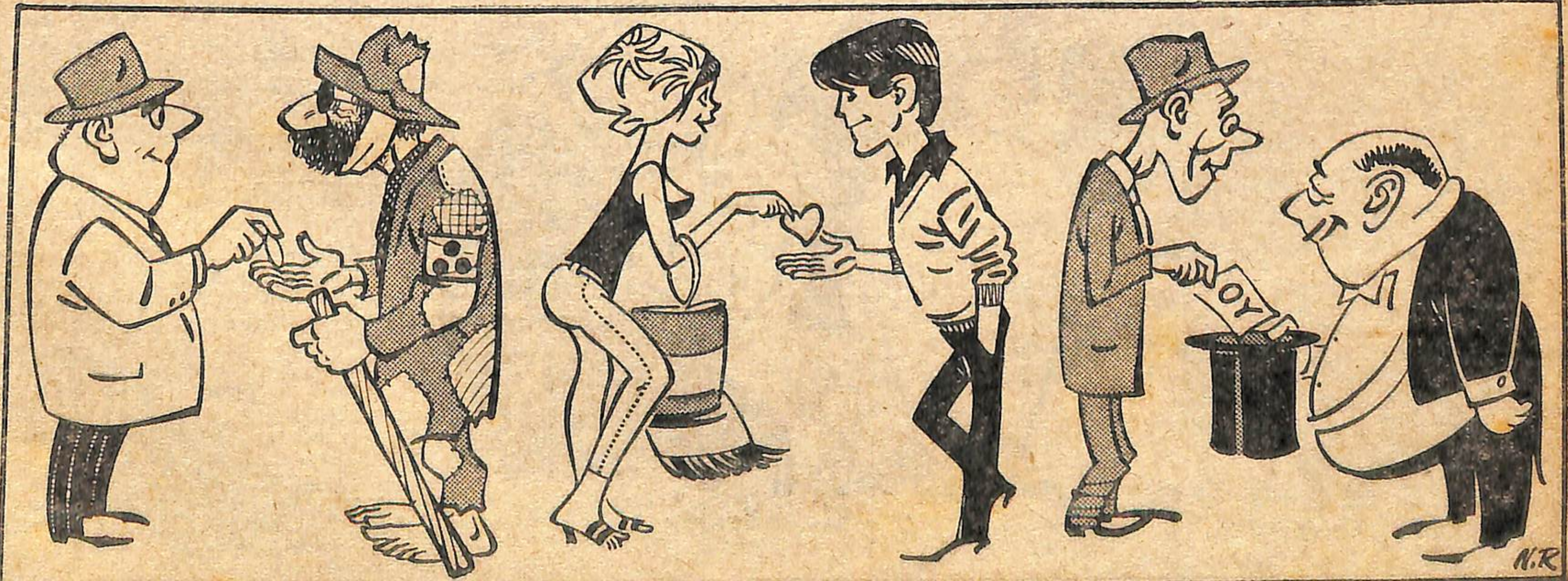
Y. Z. O.

Bir açıklama:

Okuyucularımız, günlük gazetelerde açıklanan Gelir Vergisi listelerinde Akbaba'nın adını göremedikleri yazıyor ve bize: «Yoksa siz de mi ziyan ettiniz?» diye soruyorlar.

Akbaba, 1964 Gelir Vergisi olarak 123.950 lira ödemiştir. Sevinç ve iftiharla bildirir, bize bu güzel imkânı veren sevgili okurlarımıza teşekkürler ederiz.

Akbaba



Plajda 100 Adım...





Adnan Veli

FLORYA plâjının, güneşin sıcağından tarhanaya dönmüş kumları üstünde, öbek öbek yatıyorlardı.

Büyük çınarın gölgesine uzanmış olanlardan Yağız Bektaş yanından geçen bikinili, genç bir kadını göstererek, yüzü koyun yatan arkadaşını dürttü:

— Len Musa!.. Niye maşşallah dimiyon? Şu İstanbul'un doprağına, has güvercin gubresi gatışık besbelli... Nasıl da, bunca beslenmiş, bilmem ki..

— Vallaha doğru didin Bektaş.. İnsan böyle, döşek gibi gadını görüncek, melmeketten vazgeçe goyuyor. Burlarda nâmehremliğin galkması eyi olmuş. Bu gumluğun bi seyri, bizim darafın beş düğününe bedel.. Galk, yörü.. Bunun ardından biz de suya varıp ıslanalım. Bikez elin, buduna değse, adamı ısıtma dutmuşa dönderir vallaha.. Belkim de aşna olurduk. Buranın gadınlarındaki selbeslik cümle cihanda görülmemiş.

— Bunların bi dakımı, esas pek gurnaz oluyor. Adamın parasını, pulunu, on dakkada hap deyi yutagoyuyor. Bu garılar, paranın lüzgârını, üç minare boyu yoldan ağnıyorlar. Sen yerinden gıpırdama. Ben burda gendime hıyar didirtmem. Benim nâmusum, golayınan gevşemez. Bu yana dönder gendini. Beri yandaki madamının azcık ülfet ol. Meççani eğlenmiye bak.

Onların yanından geçen bikinili kadın, biraz ötedeki gurubun da bakışlarını kendi üzerine çekti. Kuma saplanmış gibi yatan, Mussalla Biti Kör Cemal, yayık bir lâhâvle çektikten sonra basbariton sesi ile, çimento tümsekte oturan arkadaşı Putperest Galip'e seslendi:

— Bana bak Mehtap Çakalı!.. Uçuğun ilâcını buldum diyen Nalbur Panayota benden selâm söyle, yolu düşerse bu tarafa da uğrasın. Doktor beyler plâjlarda çocuk felcine çare arıyorlar da, böylelerini orta yere salıverdikten sonra, büyük adam felcine niye çare aramıyorlar, bilmem ki..

Putperest Galip, elini alnına siper ederek, güzeli tepeden tırnağa kadar süzdü:

— Saha bir çift lâfım var ağbi, dedi.. Belediye ekmeğe narh koyar da, acep niye böylesine koymaz?

— Böylesine de, başkaları koysun diye selbes bırakmış.

— Şuraya bak Allahını seversen.. Çatpat maytabı gibi nasıl da sekiyor mübarek?.. Dilerim Cenab-ı Mevlâdan, bi gayri hakkın yere, beni idama mahkûm etsinler, sonra da «Son muradın nedir?» diye sorsunlar. Eğer razı değilsem, TRT Osman'dan beter olayım da, deve dikeni döşek, lüzüllü halimde mekânım olsun.. İnsan, huzur-u mahşeri düşünmese, beş vakit namazın birini buna ayırır. Canım sana helâl olsun ablacığım. Zeki Müren'in «Benim güzel Manolyam» dediği, yüzdeyüz sensin..

Bikinili genç kadın, 70 nci adımında, Seniye hanımın önünden geçti.

Seniye hanım, güneş geçmesin diye, başını havlu ile örtmüştü. Mavi damarları görünen baldırlarının arasına Birinci sigarası ile fitilli çakmağını koymuş kumun üstüne bağdaş kurmuştu. Kızı Mine, güneş gözlüğünü çıkarıp, genç kadını uzun uzun süzdü. Sonra da içini çekti. Seniye hanım birdenbire cellâllenip verdi:

— Ulan mundarilik.. Yine ne diye uflayıp pufluyorsun?.. Komşunun tavuğu, komşuya kaz görünür. Sen körpecik kızsın. Hele şöyle bi serpil, bak o vakit nasıl, meyve fiatları gibi, senin de faturan fırlayıverecek. Görürsün.. Bunlar, ortak pazar karıları. Parayı gördüler mi, üçlü koalisyon da yaparlar, dörtlü koalisyon da... Senin, ondan aşağı kalır bir yerin var mı...

— Ah anneciğim, anlamıyorsun bir türlü.. Ben bakımsız kaldım. Şöyle bir parça toplansam, hemen bir seksikini giyeceğim.

— Ne giyecekmişsin bakiyim?

— Seksikini..

— Terbiyesiz! Sana kim öğretti böyle lâfları.. Hem sen niye bakımsız kalmışsın bakayım?.. Allah ne verdi ise pişirip yiyoruz. Aç değilsin, açık değilsin.

— Ben onu demiyorum anne.. Söz temsili, bir şişe Chanel alabildim mi?.. Krem dersen ona göre hâkezâ!.. Rimel dersen, ruj dersen, hep öyle.. Elâlem, esanslı eşeksütü ile sabah akşam banyo yaparken, ben mutfakta gaztenekesiyle su ısıtıp, yıkanmıya bakıyorum.

Mine'nin sesi ağlamaklı bir hâl aldı:

— Ah diye diye öleceğim vallahi.. Herkesler, takıp takıştırırken, ben böyle Hacer'den ödünç Lâsteks alıp da mı denize girmeliydim?.. Sen, anne olup da, benim derdimi anlamıya çalıştın mı sanki?..

Kadın birdenbire parladı:

— Aaa, Suzan Sözen müsveddesi!.. Kalkıp seninle buraya geldim diye Fülüryeyi bana zehir etme.. Benimle buraya gelirken, ne kaville gelmiştin?.. Geçende manifaturacı çolak Remzi'nin oğlu sana talip çıkdıydı da, ne diye istemedin?.. Benim kızım nazik adam istermiş. Yarın öbürgün bir mebus talip olsa, ağzından küfür düşmüyor diye, sen onu da mı reddedeceksin?.. Bu kafayı bırak kızım!.. Sen hisli adam peşinde koşarsan, hava alırsın. Şimdiki zamanda, naziki de hislisi de para... Haspamıza koca beğendiremiyoruz. Sen hisliyi bekliyorsun ama, hisli kısmında para olmaz. Ya hisli alacaksın, meteliksiz alacaksın. Ya da eşşek alacaksın, paralı alacaksın. Ne varmış sanki o geçen kadında? Güzel miymiş yani?.. Ben tazeliğimde, öyle güzelleri suya götürür de, susuz getirirdim. Pantantifimi takar, saçlarımı maşalar, rastığımı çeker, alnımın orta yerine fındık gibi ben'i oturtur da Kehtane'ye gittiğim zamanlar, Hâfız Sami'nin ne kadar gazeli varsa, bana okunurdu. Benim yanımdan geçen kadın, içine yağlı kaşık sokulmuş koyun sütü gibi kesiliverirdi.. Ama ben, senin dediğin kokuları sürmedim. Pek pek, yandıran otu sürerdim yanaklarıma.. Bir de Şekûfe lâvantasıdan sürerdim. Ama hüner kokuda değil, o kokuyu sürdüğüm yerde..

Genç kadın daha ötede, bir delikanlı gurubunun önünden geçip denize doğru yürüdü. Gençlerden biri, arkadaşına seslendi:

— Erooool!.. Ben vallahi B.B. yi enteresan bulmuyorum. Sen, şuraya bak, şuraya.. Rüzgârı bile, insanı saadet iklimlerine götürmeğe yetiyor.

Arkadaşı, ıslığı bastıktan sonra:

— Pek zarif bir hanımefendi, dedi, acaba dönüşte, bizim fakir oldsmobile şeref vermezler mi?.. Kendilerine bir de buzlu Canadian Klüb ikram ederdik. Sonra da, gece, «Deniz Kulübü»nde akşam yemeği, ve bir iki dans.. Mehtabın en güzel gecelerinden biri.. Senin motorün yerniği kurumuştu, değil mi?..

— Tabii, tabii..

— Öyle ise, mehtapta neden bir Suadiye yapmıyalım?.. Hello darling.. I am sorry that you did't answer me..

Kız söylenenleri iyice işitmiş, anlamıştı. Yana doğru gülümsiyerek baktı. Sonra, fütursuzca cevap verdi:

— I will walt for you at 5 oclock in the station. (Saat 5 de, sizi istasyonda bekliyeceğim.)

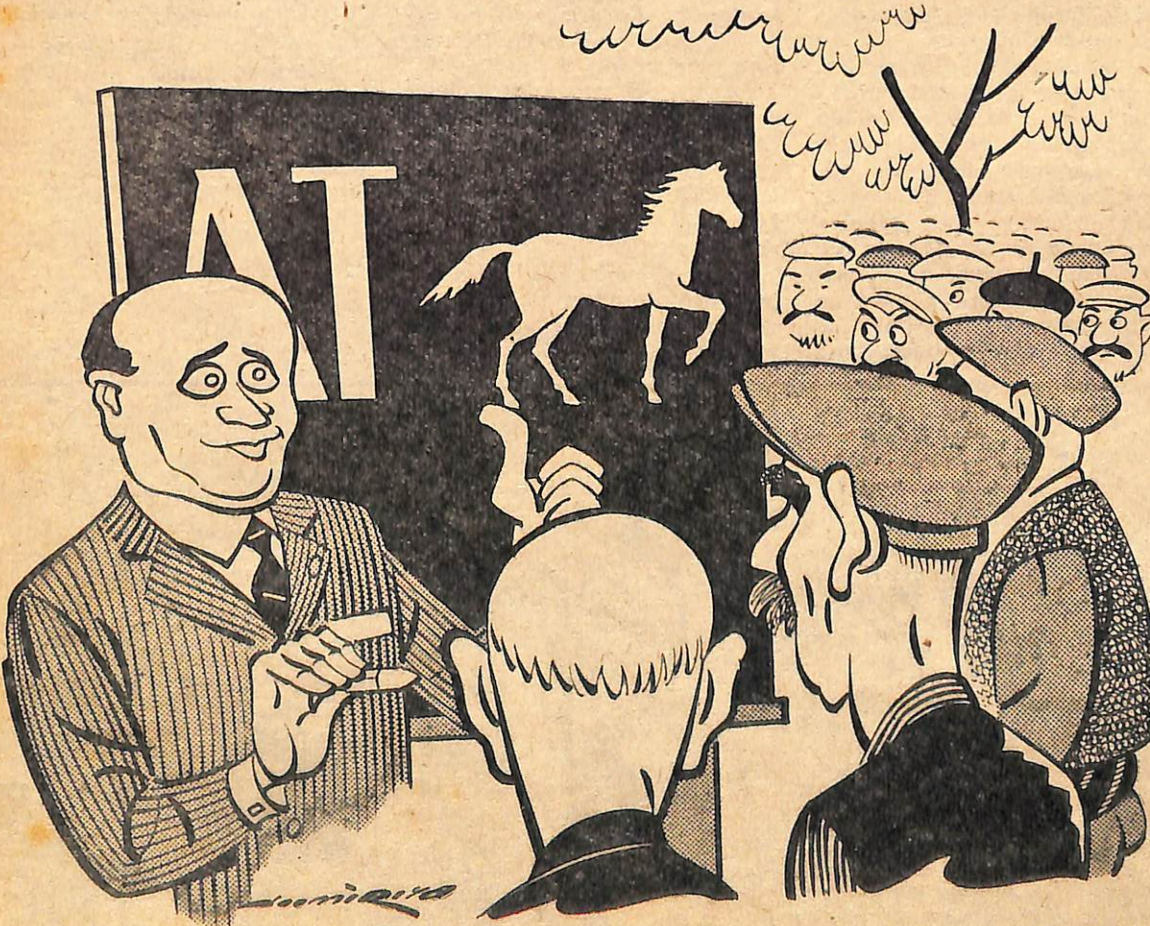
Delikanlılar arasında, sevinçli bir gülümseme geçti.

Genç kadın, plâjda yüz adım yürümenin karşılığını bulduğu için, hayatından memnun, suya doğru ilerledi. Bir süre yürüdükten sonra, deniz beline kadar geldiği zaman, kendini sevinçle sulara attı.

O akşam, o erkeklerin kucaklarına atılışını prova eder gibi...

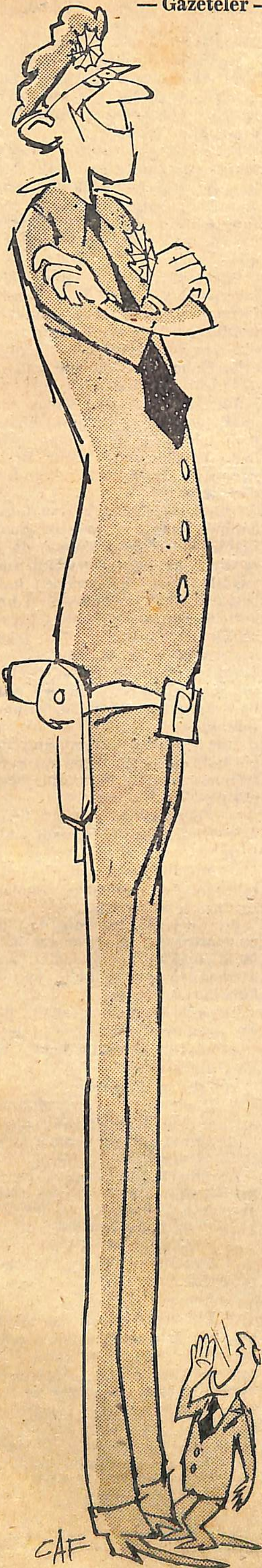
Plâjda tek başına yürüyen her güzel kadın, yüz adım içinde, muhakkak başarıya ulaşır. Türkiyedeki rahat kazanç piyasasının, kuralıdır bu...

Adnan VELİ



Demirel — Söyleyin vatandaşlar, bunun hangisi at?..

Polisler uzun boylu olacak
— Gazeteler —



— Poliiiiss!..

İki dargın ihtiyar!

Ne güzeldi eski ihtiyarlarımız. Ak saç, ak sakal, ak bıyık, bir köpük yumuşaklığı verirdi yüzlerine. İnsan, öpmek isterdi, okşamak isterdi, koklamak isterdi onları...

Göz bebekleri, buğulu bir yaşlılık halkası içinden bakardı etrafına.. Gönülleri, kapılarını insanlığa açmış bir Tanrı eviydi onların.. İyilik için, yardım için yaşarlardı ömürlerinin bir dönümünden sonra: Öfkesiz, garazsız, kinsiz...

Geçen hafta, Bostancı iskelesinde karşılaşan iki ihtiyar, bana, nasıl değişik bir dünyada yaşadığımızı düşündürdüler. Siz de okumuşsunuzdur gazetelerde: İnönü ile Bayar, beş yıl sonra, yolda, birbirini selâmlamadan, el sıkmadan, gözucu ile bakmadan geçip gitmişler...

Kan dâvası güden iki ilkel adam değil bunlar.. İki kaldırım zorbası değil bunlar.. Seksen yaşını aşmış iki eski dost, iki politika arkadaşı, iki bayrak adam!

Bu iki adam, Atatürk'ün iki en yakını idi. Devrim hükûmetlerinde, biri Başbakandı, biri Bakan... Kim der ki başlarında şapka var bunların!

Mezarlıklarını ayıran köyleri, kahvelerini ayıran mahalleleri niçin ayıplıyoruz?.. Şark işte bu!

İslâm dininde, Tanrı, Rahim'dir: Merhamet eder. Gafur'dur: Mağfiret eder... Bizde affetmiyen Allah değil, insan!

Tanrı bizi, kullarının gazabından korusun!

Beş yıl geçmiş aradan, çileler dolu beş yıl... Ölüm, Celâl Bayar'ın kapısından geri dönmedi. Yağlı ilmiğini onun ihtiyar boynundan çıkardı!.. Ne olurdu sayın İnönü, o unutulması çok güç olayları, kendisine yakışacak büyüklükle biran unutuverse, biran o sıcak, o büyülü gözleri ile gülümseyiverse, elini uzatıverseydi?..

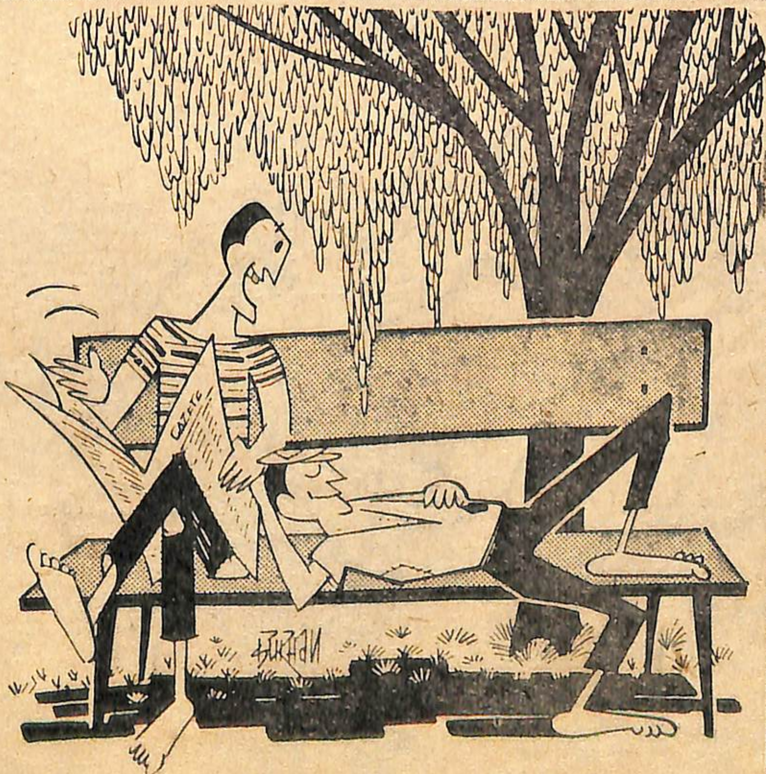
Bütün acı hâtıraları silen bu gülümser yakınlık, lâyık olduğu karşılığı aynı olgun nezâketle görse de bir kat daha büyürdü sayın İnönü, umulmadık bir kabalıkla görmese de!

Bu karşılıklı selâm, bu karşılıklı gülümseyiş, bu el sıkış, bu tatlı, bu yongasız sesle hatır soruş, yalnız iki insanın barışması olmakla kalmazdı elbet. Bütün memlekete yayılır, seçim üstü gittikçe ağırlaşan, gittikçe gerginleşen politika iklimine bir yumuşaklık, bir ılımlılık getirirdi.

Atatürk'ün iki eski Başbakanı, Türk milletinin iki eski Cumhurbaşkanı için bu jest, yirmi yıldır temelleri sarsılan yurt içi sulhunu yeniden kuracak bir mutlu jest olacaktı. Bir medeni jestten çok, Atatürk'e karşı bir bağlılık, Atatürk'e karşı bir saygı jesti...

Ona lâyık olmak meğer ne güçmüş!

AKBABA



— Uyan oğlum, uyan... Spor - Toto başlamış!..

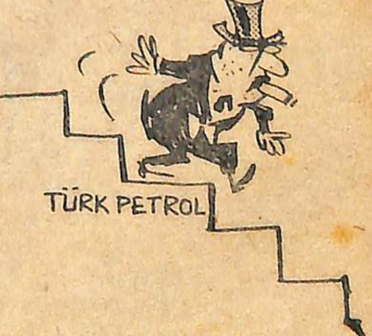




-DAHA ŞİMDİDEN OY DİYE YANIP TUTUŞMAYA BAŞLADI!







"AĞIR AĞIR İNECEKSİN BU MERDİVENLERDEN..."



BİZİM YOKUŞ

Yeni gazete

DAMARLARIMIZDA çoktandır bir şeytan dolaşıyordu: Orhan Seyfi Orhon'la ortaklaşa bir gazete çıkarmak istiyorduk, günlük bir gazete...

Beğenmiyorduk çıkanları. Biz, daha yenisini, daha güzelini, daha, daha, dahasını yapacaktık aklımızca, keyfimizce, zevkimizce!

Günlük gazeteler bugünküler kadar devleşmemişti henüz. Ama, dev olmasa da birer dev yavrusu idiler...

Önce, Napolyon'un harb için istediği üç şey lâzımdı: Para, para, para...

Dizgi, baskı, kâğıt ve kadro ondan sonraydı...

Parayı bulduğumuzu sandık: Beşyüz lira Seyfi koyacaktı, beşyüz lira ben.

Hesap ettik inceden inceye, olmadı... Bir beşyüz de bizim hanımlar koydular, isteksiz isteksiz, sözümüze yalandan inanarak!

Sermaye tamam olunca, çıkaracağımız gazetenin özelliklerini plânlamaya başladık masa başında:

Biz, Cumhuriyet'le, Milliyet'le, Tan'la boy ölçüşmeyecektik.. Onların rotatifleri vardı, bizim yoktu. Onların dizgi makineleri vardı, bizim yoktu. Onların fotoğrafçıları vardı, bizim yoktu.

Ama onların kadrosunda da biz yoktuk!

Günlük gazeteler, şimdiki boyda, dörder sayfaydı. Fiatları beşer kuruş.

Biz de dört sayfa olacaktık. Ama onların yarısı kadar... Fiat mı?.. O da öyle: Yüz para...

Yüz para farkın önemi az değildi o zamanlar. Birinci rekabet gücümüz bu olacaktı yokuşun kodamanlarına karşı.

Sonra, her yazı bizim kalemimizden geçecekti: Kasımpaşadaki cinayeti de biz yazacaktık, Fatihdeki yangını da...

Başyazısı olacaktı gazetemizin: Yarım sütuncuk.

Fıkrası olacaktı gazetemizin: Çeyrek sütuncuk.

Romanı, röportajı, karikatürü bile olacaktı gazetemizin: Yine boyuna, posuna uygun...

Sayfalara kendi elimizle biçim verecektik. Okuyucu, her şeyi yerinde bulacaktı, hergün.

Bir matbaa kiralamıştık: Reaksyonlu bir makinesi vardı, saatte altıbin basan... Yeterdi bize!

Önce onbeş günlük kâğıdımızı aldık, depo ettik. Sonra, kadromuzu kurduk: Niyazi Ahmet Banoğlu yazı işleri müdürlüğünü aldı üstüne. İki de gencecik arkadaş seçti, istihbarat işleri için.

Benzeri olmıyan bir gazete çıkaracaktık Bizim Yokuş'ta. Yeni bir gazete... Adını da Yeni Gazete koyduk!

Piyasada, umulmadık yankılar yapmıştı hazırlığımız. Basın dünyamızın ünlü başbayileri, Mustafa efendiler, Hasan efendiler, Cevdet efendiler, Fazıl'lar birbirini atlatmağa çalışıyorlardı...

Pazarlık, kuruşlar üstünde değil, birer para, ikişer para üstündeydi.

— Ben altmışbir paraya dağıtırım, diyordu biri...

Öbürü, bir para daha arttırıyordu:

— Ben altmış iki paraya!

Şimdi Bizim Yokuş'ta kitapçılık eden Ali Toygar'ın rahmetli babası, altmışdört paraya çıktı en son...

Ama Fazıl Ünverdi, hepsini aşan bir son artırışla:

— Altmışbeş dedi.. Yetmiş paradan dağıtacağım çocuklara... Beş para da bana kalacak gazete başına!

Anlaştık, uğurlar diledik birbirimize.. Herkes ümitlendi bu işten. Bütün piyasayı sarsacaktık...

Karikatürist Ramiz sahiden güzel, göz avlayıcı bir duvar ilânı çizdi: Beyaz kâğıda kırmızı-siyah. Üstünde, gazeteyi kavramış dört parmağı, altında ileriye atılmış tek papucu ile görünmiyen bir satıcı, Yeni Gazeteyi koşturuyordu.

İlk sayının bütün yazılarını hazırladık: Kelimeleri tarta tarta...

Hiçbir haber, geldiği gibi gitmedi dizgiye. Ya Orhan Seyfi'nin kaleminden süzüldü, ya benim.

Gece yarısı, saat onikide sayfalar indi makineye.. Baş mürettip Ger Ali bütün ustalığını göstermişti ilk sayıda... Birde, Kapril usta çırağa kumandayı verdi:

— Fayrap!..

Yarım saat sonra, ellerimizde birer Yeni Gazete, karanlığı beneklîyen hafif bir kar serpintisi içinde, Sirkeci durağından birer otomobile bindik...

Ertesi sabah uyanır uyanmaz, tekrar gazetemize sarılmak oldu ilk işim: Tarafsız gözlerle kusur arıyordum satır satır, sütun sütun, sayfa sayfa... Yoktu kusuru. Güzeldi, her şeyi ile sahiden güzel.

İkinci sayıyı artan bir şevkle hazırlamaya koyulduk. Birimiz fıkrasını yazdı, birimiz başmakalesini.. Cemal Nadir, hepimizi sevindiren bir karikatür hediye etti.. Haberleri bölüşüp kalemlerimizin inbiğinden süzdük...

Ama, Fazıl akşama kadar gelmedi nedense.. Durumu öğrenmek için dükkânına adam yolladık, uğramamıştı henüz. Belki yorgundu, belki hiç uyumamıştı dün gece!

Gece, başmürettiple sayfalar üstünde beraber çalıştık yine.. Birincisinden daha kıvrak, daha zengin bir sayı hazırlamıştık. Sayfalar yine gecikmeden indi baskıya. Kâğıt ve mürekkep kokan ilk sayıları yine saat birde çektik makineden... Kış iyice bastırmıştı o gece.. Sirkecideki durakta, otomobil yoktu. Neden sonra, Orhan Seyfi ile tek arabaya atlayıp evlerimizin yolunu tutabildik...

Ama başbayi, ertesi gün de görünmedi. Ertesi gün de dükkânına uğramadı. Hakkımız olan müjdeyi koşturmadı bize:

— Üçbin fazla, beşbin fazla istiyorum, diyen olmadı bir türlü!

O gün, içimizde gizli bir ezikilikle çalıştık gülmeden, şakalaşmadan, sessiz sessiz...

Bu neşesizlik, çabamızı da durgunlaştırmıştı: Sayfalar geç bağlandı, makine geç işledi ve ben matbaadan saat ikide çıktım lâpa lâpa kar içine...

Bir ara, sarsılan arabada bir ses uyandırdı beni:

— Akaretlere geldik bey... Daha gidecek miyiz?

Telâşla irkildim:

— Hayır, hayır.. Geri dönünüz kuzum, Vali Konağı caddesine!

Dayanma gücüm, üçüncü gecede gevşemişti...

Dördüncü gün, Fazıl Ünverdi geldi. Ama ne geliş! Bütün söyliyecekleri yüzünde okunuyor, gözlerinde konuşuyordu!

— Satılmıyor mu Fazıl?

— Satılmıyor değil... Çocuklar satmıyor!

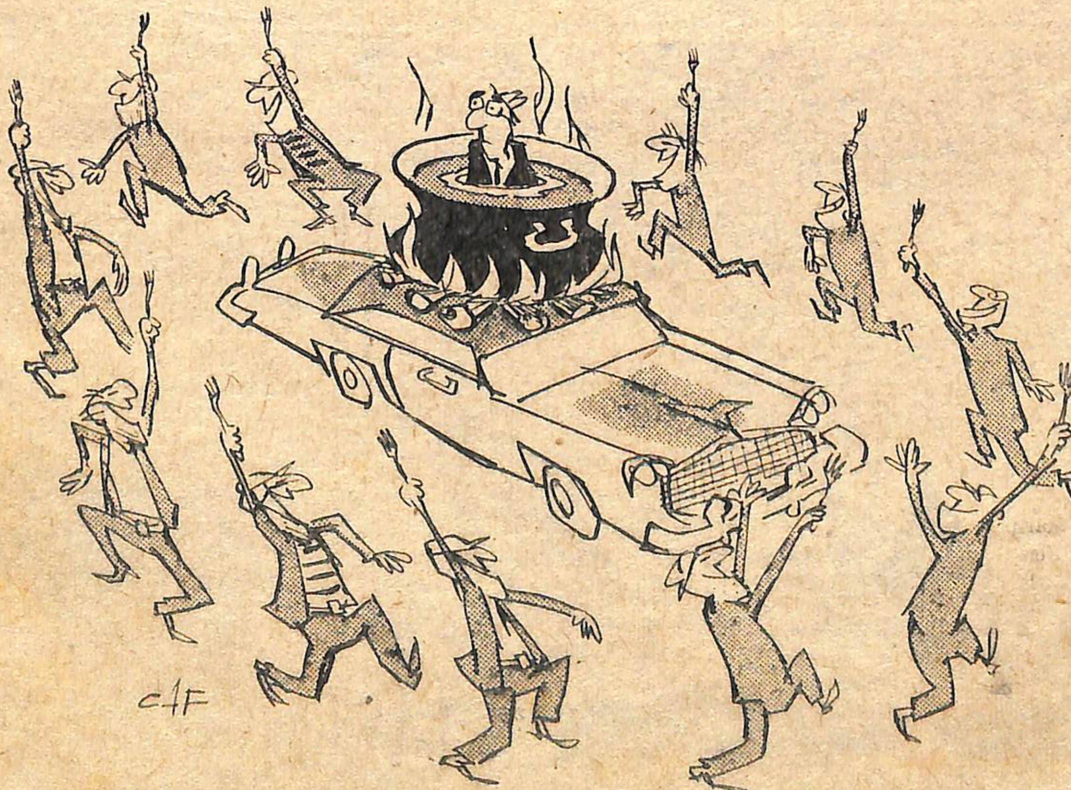
— Neden?

— Bir Cumhuriyet, bir Milliyet, bir Tan satan altmış para kazanıyor... Bir Yeni Gazete satan, ne kazanacak?.. Ben madrabaza yetmiş paradan veriyorum. O iki kuruştan dağıtıyor çocuklara... Ne kalır ki?.. Gazete başına yirmi para... Üç tane Yeni Gazete satacağına bir tane eski gazete satar, aynı şey!

İşte bizim hesabımızda bu yoktu. Her şeyi inceden inceye düşünmüştük ama bunu düşünmemiştik. Ne biz, ne Bizim Yokuş'un kurtları!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Dolmuş şoförleri: «Bu gidişle aç kalacağız» diyorlar.. — Gazeteler —



Yazısız

Yazısız

PAZARTESİ

Zenciler

Amerikada siyah - beyaz kavgası gün geçtikçe sarpa sarıyor. Los Angeles'te silâh sesleri, kundaklanan binalardan tüten dumanlar duruma bir iç savaş görünüşü bile verdi.

Bu siyah - beyaz dâvası, Yeni Dünya'nın baş dertlerinden biridir. Oysa bizde siyah - beyaz deyince akla kara kartallar gelir: Yani Beşiktaşlılar! Türkiye ırk ayırımından öylesine uzaktır ki bizler zencilerden nefret etmek şöyle dursun ayrıca severiz. Vaktiyle köle olarak Afrikadan getirilmiş olan siyahların sayısı zaten azdı. Çünkü Osmanlılar zencileri sarayda ve konaklarda hizmet için kullanırlarmış. Amerikaya gemiler dolusu taşınan siyahlar ise tarlalarda çalıştırılmak için getirilmiştir. Güney eyaletlerinde beyazlar oturur, zencileri işe sürerlermiş.

Bizde zencilere takılmak için:

— **Gündüz feneri!..** derler.

Ancak bu gündüz fenerleri anlaşılan Amerika caddelerinde pek itibar görmüyor.

Ellerinden gelse hepsini bir üfürükle söndürmek istiyorlar Amerikan ırkçıları...

SALI

Kıravat

Alpaslan Türkeş, CKMP. nin yeni başkanıdır. Ve gazetelerin yazdığına göre parti kongresine kravatsız gelen arkadaşlarına:

— **Gidin kravat takın öyle gelin!..** demiş.

Anlaşılıyor ki Türkeş lâübaliliğe kızıyor. Vaktiyle Halk Partisinde bir «Kravatlılar» ve «Kravatsızlar» mücadelesi vardı. Şimdi bitti...

İsmet Paşa'nın da kılık kıyafete dikkat ettiğini gazeteler yazarlar. Paşa nerede bir sakalı uzamış gazeteci görse:

— Neden tıraş olmadın? diye soruyor.

Sadrâzam Âli Paşa giyim kuşam konusunda gayet dikkatli, Padişah Abdülâziz ise gayet lâübali ve kayıtsız imiş.

Âli Paşa bir gün huzura çıkmış. Ne görsün! Abdülâziz entarisiyle oturuyor, ve sadrâzamını bekliyor. Hemen geri dönmüş Âli Paşa; ve mabeyincilere:

— **Efendimiz istirahat buyuruyorlarmış, niçin bana haber vermediniz de rahatsız ettiniz...** demiş.

Ve Abdülâziz giyindikten sonra huzura kabul ettirmiş kendisini.

Herhalde kılık kıyafet meselesi önemlidir. Bir ara 1950'den sonra Ankara Palasta kalan bir milletvekilinin pijama ile sokağa çıktığını gazeteler yazmıştı. Görgüsüzlük veya lâübalilikten doğuyordu bu...

Ancak bir de giyime kuşama pek düşkün nice gardrop uzmanı vardır ki kafalarının içi tın tın öter.

Böyleleri daha da kötü...

Her şapkayı giyen medeni olmaz. Şapkanın altındaki kafanın değeri acaba nedir? Nice kavun kafalılar en âlâ cinsinden İtalyan şapkası giyerler... Güzel bir şapka aptallığı örtmez, iyi bağlanmış bir kıravat medeniyetsizliği gizlemez, ve de ustaca biçilmiş bir elbise dangalaklığı saklamaz.

ÇARŞAMBA

Toz duman

Yunanistanda karışıklık devam ediyor. Zaten Yunanistanın ne zaman durgun olduğu görülmüş! Komşularımız edepsizlikte birebirdirler. Yalnız başka milletlere hücum etmezler, kendi aralarında da tepişirler. Rahmetli Cemal Nadir'in Yunanistan için pek güzel bir karikatürü vardı:

Biliyorsunuz İkinci Dünya Savaşı sonunda biz Yunanistana çok yakınlık gösterdik. Hattâ gemi gemi yiyecek yolladık komşulara... Bunlar büyük sevinçle ve gözyaşlarıyla karşılandı. Ama bir süre sonra Yunanlılar edepsizliğe başladılar. İkinci Dünya Savaşında Alman çizmesi altında ezilip büzülen Yunanlının kurtulur kurtulmaz meşrebini ortaya dökmesi bizi pek şaşırtmıştı.

İşte o zaman Cemal Nadir Nasrettin Hoca'nın ünlü fıkrasını güzel çizgileriyle yeniden canlandırdı.

Bildiğiniz gibi Hoca bir çeşme başına varmış. Çeşmenin ağzında bir tıkaç var. Hoca tıkacı çıkarıp şöyle bir su içeyim derken tıkaç çıkar çıkmaz bütün sular fışkırıp üstünü başını sırsıklam edince dayanamamış:

— **Tevekkeli seni tıkamamışlar...** demiş.

Yunanlı komşular da o hesap: Ne zaman biraz bitlenseler kavga kıyamet!.. Başkalarını bulamasalar kendi aralarında hırlaşırlar.

PERŞEMBE

Sil baştan

Akşam gazetesinde bir başlık:

— **Menderes, Koraltan, Ağaoğlu, AP. adayı.**

Yani Menderes'in oğlu, Koraltan'ın yeğeni ve Ağaoğlu'nun karısı aday oluyorlar. Bizim demokraside anlaşılan daha hanedan anlayışından kurtulamadık.

Şair Eşref'e Abdülhamit'in bir oğlu olduğunu söylemişler.

— **Adı ne? diye sormuş.**

— **Ertuğrul!**

Biliyorsunuz Ertuğrul Osmanlı Hanedanının ilk ismi... Bunun üzerine Eşref:

— **Biz sonuna geldik sanıyorduk: desenize yeniden başlıyoruz...** demiş.

CUMA

Makas

Hürriyette bir röportaj çıkıyor. Adı: Pariste Türk terzileri!

Meğer biz burada uyurken Türk terzileri Parisi sarmışlar. En pahalı, en geçer akçe, ve en itibarlı terzilerde çalışıyorlar, makastarlık yapıyorlar vatandaşlarımız.

Yani işçiler, doktorlar, mühendislerden sonra terziler de Türkiyeyi bırakıp gitmiye başladılar.

Ne dersiniz fena da etmiyorlar. Politikacılar gibi milletin başına çorap örmektense Parise gidip Fransızlara elbise dikmek daha evlâdır.

CUMARTESİ

Mebus olacaklar

Seçimlere ne kaldı? Hiç! Partilerde bir adaylık savaşı var şimdi...

Gazetelerin yazdığına göre aday olmak için partilere 3358 kişi başvurmuş.

Milletvekilliğinin heveslisi çoktur.

Bir zamanlar mebusluğun da heveslisi çoktu.

Mebusluk milletvekilliği oldu, ama bu heveste değişmiş bir şey yok.

Değişmiş olan maaşlardır. Maaşlar gittikçe yükselmiş ve yükselmiştir. Gelecek devrede daha da yükselirse şaşmıyalım.

Ancak bu 3358 kişi de mebus olabilir mi?

Hani şair:

Mebus olacaktılar...

Meyus oldular... demiş.

Aman son zamanlarda siyasi edebiyatımıza giren biçimde «deyus» olmasınlar da, meyus olmak bir şey değil.

PAZAR

Doymıyanlar

Yiye yiye doymıyanlar var. Devletin hazinesine, halkın cebine el atmış olanlardır bunlar... Gözleri dönmüş tiyorlar. Fikretin Han-ı yağma'sındaki gibi:

Yiyin efendiler yiyin!..

Adamın biri lokantaya girmiş, yemiş yemiş doymamış. Yedinci tabaktan sonra daha bağırırmış:

— **Garson bir karnıyarık...**

— **Oğlum bir pilâv daha getir...**

Bu hali gören garson hayretle ve yüksek sesle:

— **Amma da mide!.. deyince müşteri:**

— **Mide mi dedin, getir ondan da bir porsiyon!..**

Yemeğe öylesine dalmış olanlar var ki kendi kendilerini yediklerinin farkında bile değiller.

Bunlar mide nedir bilmiyen işkembe sahipleridir!

ANKARA MEKTUBU

Tatil sonu dedikoduları

Bir hafta dağ, iki hafta deniz safasından sonra Ankaraya dönenlerin yürekleri burkuluyor. Seneler senesi ayni terane, seneler senesi ayni kavga, seneler senesi ayni yüksek dozda palavra... «Adaalet partisi... Halk partisi... Adaaalet partisi, Halk partisi...» Öbür partilerden pek avaz avaz bahs yok... Onlar galiba tevazu içinde çalışıyorlar... Yaşa be tevazuuu!... Biz ölürken!

Yalnız TİP'in T si de İ si de P si de, bazı gönüllere huzursuzluk veriyor. Bir de Albay Türkeşin adı. «Doktrin partisi... Doktrin partisi» diye çarmıha gerilircesine gerilenler var TİP ve Türkeşin partisi için... Yaşa be doktrin!... Sakın ölme emi? Nasıl olsa mübarek ellerimizde alacağın şekli biliyorum. Onun için yaşa be doktrin!...

Eh Demirel dostum, çoook iyi bildiğimiz kelâmı şimdiden etmeğe başladı tasarrufsuz: Sonradan birazını bırakaydın n'olurdu ki?... İsmet Paşaya cevabında: «Cevap vermeğe değmez» diye kalkışmalara başladı. Bu lisan, bu lisan nice hâtıraları hortlatıyor, hortlaklarla beraber, nice hâtıraları... Yaşatma bizi hortlaklarla be Demirel!... Dirilerle zor yaşıyoruz!... Evinde akşamın sekizinden sonra, sağın solun (fikrin sağı solu değil, fikirden bahseden kim ki?... Memleketin sağının solunun) nüfuzlularını kabul ediyor. Hanımı da kendisine Jaklin Kenediler gibi yardımcı. El sıkıyor. Gelenlerin isim ve soyadlarını ezbere biliyor. Buyur ediyor. E demokraside «çift» önemlidir... Yalnız burda bir şeyi işaret edeyim, Bayan Demirel sempatik. Ve gözlerinin bakışı... Yakın dünyasına inat, son derece tatlı ve zeki!...

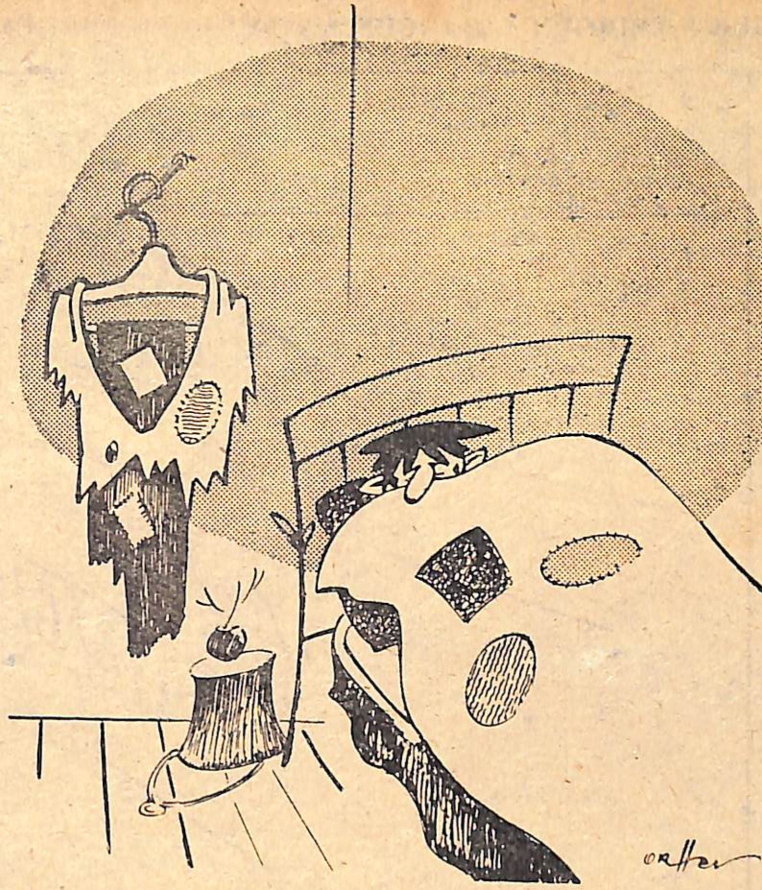
Sıcaktan, üç katlı evin ilk katına kaçışmış aile... Ev mütevâzi şimdilik... Orta bir memurunkinden mütevâzi. Gelen giden nüfuzlular «ne mütevâzi adaaam», «ne mütevâzi adam! Evi sizinki bizimki gibi» diye baygın düşüyorlar... «Evi sizinki bizimki» gibiymiş. Yahu bu kadar da benzerlik olur mu?... Onun gibi bir büyük adamla sizler bizler gibi küçük adamla arasında!

Maamafih kimse meraklanmasın, o mobilyalardaki aygın baygın düşürücü tevâzu kaybolur seçimden sonra... Bir kere dış yolculuklar var. Dış yolculukların hediyeleri var. Bir burmalı komodin, iki oymalı koltuk, brokarıydı şusuydu busuydu, değişir o tevâzu... Evde arada bir Ispartadan gelme biraderin de bulunduğu oluyor. Yalnız, neden evin içinde şapkasını başında sakınıyor anlıyamadık. E Demirel Başbakan olursa, moda belâsı, bütün rical kardeşleri ev içinde şapkalarını kafalarında sakınırlar. Buna galiba «mimetizm» deniyor... Öyle mi deniyor?...

Ailece çalışmak iyi. Bakın onun için İsviçrede oteller falan başarılı. Ana kasayı tutarken, baba işletmecilikle meşgul. Baba işletmecilikle meşgulken, oğul, lokanta kısmını kıvırıyor. Demirel ailesi de öyle. Onun için «payidar» olacak bir süre. Artık süreyi ölçemem. Ne dersin Türkeş albay?... Ne dersin Aybar?... Ne dersiniz dünyanın bütün «zindelikleri?... Huuu!»

Baba Demirel Belediye reisi seçildi. Kardeş Demirel, milletvekilliğine aday... Süleymanı biliyoruz hepimiz!... Ailenin her ferdinin payına düşeni yapması modern dünya görüşüne uygun değil mi ki?..

«Çarşambanın gelişi»... Yok «perşembenin gelişi, çarşambadan bellidir» derler ya... Azcık belli!...



Yazısız

Gene dostlara krediler dağıtılıyor. Şimcikten mi?... Evet şimcikten?... Direnen olursa cevap: «efendim, vatandaş, normal muamelesini yapmış, bankaya müracaat etmiş ve almış krediyi... Bunda ne var?...»

Sahi bunda ne var, ey göynü ekşimişler?... Ben de yarın Vakıflar Bankasına falan baş vurup, usulümü tamamlayıp, normal muamelelerimi yapıp, bir milyon kredi kıvırırım. Mesele «normal muamelelerini tamamlamakta»... Öyle değil mi?...

Ama «solimanın desteği var bu işte» demek âdet olmuş. Olmaaz, seçimden önce olmaaz... Öyle destek köstek! Vakti mi var?... Aklı mı yok?... Olmaz!... «Efendim siz bilmezsiniz; gizliden gizliye destek...» E bu kadar gizliyse, siz nerden biliyorsunuz?... Söylenti işte!... Böyle hırpalıyorlar önderlerimizi!..

Takipçilik:

Moda hep gelir gelirmiş, paçavradaki moda, ayni noktaya dönermiş. Bizde her şeyde bu «dönerlik» var. Son moda «takipçilik»... Sıkılaştı takipçilik. Herkes herkese herkesi takibettiriyor...

Herkes herkesin «şüpheli faaliyetinden» şüpheli... En komiği meselâ, misale ceza yok ya, meselâ bir vali muavininin emrinde olması gereken emniyetin genç memurları takibetmesi!.. Meselâ meselâ, misale ceza yok ya, ya aşırı milliyetçi, ya hafif Türkeşçi diye... Yaşamak ne lâtif değil mi bu şartlarda letafetini anlıyan için!...

Ben mekanizmayı anlamıyorum... Âmirin memuruna dışardan kim fahri âmirlik eder de, âmirin memuruna, öz be öz âmiri takibettirir... Demireeel, Demirel, sen bunları düzelteceksin di mi?... Çünkü bu düzeni sen kurmadın. Sen kurmadığın için de bu köhneliği devam ettiremezsin!... Eline bir iktidar geçsin hele hele bir iktidar geçsin, eminim ki başka şeyde olmasa bile bu takipçilikte esaslı reformlar yaparsın!..

Demireeel, Demirel. bunları düzelteceksin dimi?...

Hiç unutmam... İhtilâl sahiciktten bitmişti. Kökünden bitmişti. İhtilâlin Madanoğlusu da İstanbuldan emekli bir vatandaş olarak Ankaraya gelmişti. Bir dâvete bir arkadaşıyla gidecekti. Aaaa sokaklarda bir kovalamacadır başlamıştı. Paşanın arabasını bir gayretli ve tıklım tıklım dolu cip takibediyordu... Asfatlar yağmurluydu... Paşa eğleniyordu. Şoförü o yağmurlukta 150 kilometrenin üstünde bir süratle sürüyordu. Arkadaki cip yazık, devrilme tehlikeleri içinde sincaplar gibi zıplamalar, yılanlar gibi kıvrılmalar yapıyordu... Ve paşa bu takipten keyiflenmiş türküler söylüyordu: «Kapamazsın... Kapamazsın... Yapamazsın... Yapamazsın» diye...

Vatandaş ta şaşıyordu, ihtilâlin şakır şakır paşasını, kim kovalar diye?... Demek ki bu «takipleme» her zamanın modasıymış...

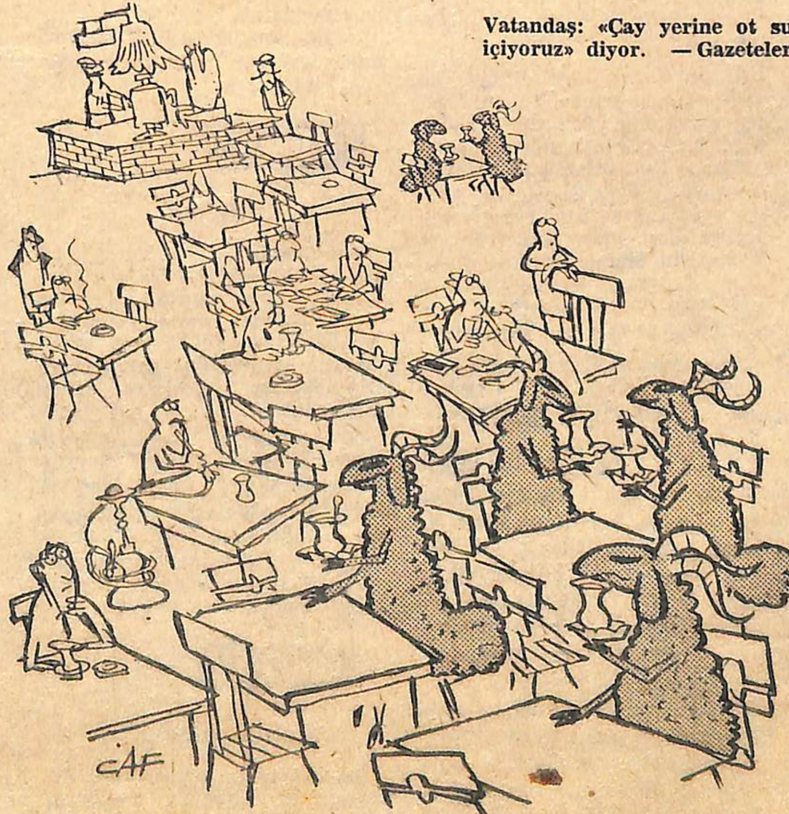
Hadi ihtilâlin paşasını, şakır şakır paşasını, emekli diye izlerler, amma emekli olmıyanları şimcik takibetmiyorlar mı?... Etmiyorlar mı dersiniz!... Ediyorlar diyen küstahlar var da!...

Sonra daha komiği de var. İki ayrı gayretkeşlik grupmanı ayni muhterem kişiyi izlemeğe kalkıyor da, bu sefer birbirlerinin peşine düşüyorlar. Ne komiklik ne komiklik. Bunca komik bir hayatta nasıl gülmekten katılmadan yaşıyoruz, hayret! Elâlem, şaheserler veriyor, fezaları aşıyor, Okyanusların dibine dalıyor, biz «şüpheli faaliyetleri» takipçilik oynuyoruz!...

İşte Başkentin havası. Bu havayı değiştirmek için biçilmiş kaftansın Demirel... Uyyy ne ümitler yatırdık sana!... Uyyyy ne ümitler!...

Hiçbir ümit boşa çıkmamış mı diyeceksiniz?... Hem ne boşa!... Ümit etmek ayıp mı amma ve lâkin?...

Vatandaş: «Çay yerine ot suyu içiyoruz» diyor. — Gazeteler —



Yazısız

Birbirlerinin hakkındaki parlak fikirleri:

Binlerce liraya angaje edilmiş bir müşavir, bir ecnebi şerefine bir dâvet veriyor:

Ayni dairenin genel müdürü:

— «O aptal herifin dâvetine gitmem.»

Müsteşar:

— «İşim mi yok. O hayvanın kokteyline gidelim.»

Daire müdürü:

— «Nerden çıkardı bu dâveti eşşek herif...»

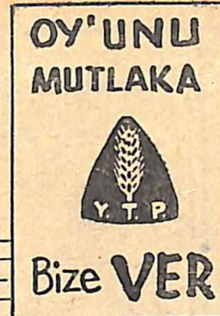
Dostlar dostlar, bu inançlar, bu saygı, bu sözle binlerce liraya angaje ettikleri, ve dâvetine bile icabet etmek istemedikleri bir müşavir hakkında...

Artık o müşavirin, müşavirliğinin kaç para edeceğini, fikirlerinin ne dereceye kadar tatbik edileceğini, siz düşünün, normal kafanızla, normal kurallarınızla, normal dünyanızla!...

Nimet ARZIK













Yazısız

LONDRA ..... NOTLARI

İnanmazsınız amma...

İki üç arkadaş, geçen gün, İstanbulu yâdederek Londra parkları civarında dolaşıyoruz.

Biri ansızın «Aaa çocuklar bir karınca» diye bağırmaz mı?

Böyle bir şey iki ay kadar önce bir daha başıma gelmişti.

Evde sakin sakin otururken bizimkilerden biri:

— Aaa, sinek... Sinek gördüm... İşte... diye ortalığı birbirine katmıştı.

Sormayın... İnsan buralarda böyle şeyler görünce, vatandaş görmüş kadar seviniyor!

Altın-Toka modası

İngilterede altın-toka modası var.

Altın-toka, bir müessesede gördüğü hizmetlere karşılık, işverenin, memurunun elini sıkarken 50.000—100.000 liralık kadar bir çeki de toka sırasında sıkıştırıvermesini ifade ediyor.

Şaşılacak bir şey amma, böyle lüks toka modası bizde işverenlerde değil de oy-verenlerde yaygın... Öyle ya, dört-beş yılda bir, ellerini sıktıkları milletvekillerine 200.000—300.000 liralık çeki de sıkıştırıveriyorlar.

Farkında olmayarak...

Son haftalarda, Amerikanın, Merih'e resim çekmek üzere, «Mariner Dört»ü göndermesi dolayısıyla gazetelerde Merih'den, Ay'dan, yeryüzünden epey bahsedildi.

Dikkat ettim, bütün gazetelerde, Merih büyük harfle, Ay büyük harfle yazıldığı halde yeryüzü ve dünya kelimeleri hep küçük harfle yazılmıştı.

Anlaşılan farkında olmadan dünyamızı küçük görmeğe başlamışız.

Ne çıkarsa bahtına!

Yirmi yıldır sürüyor demokrasi yapımı,
Hâlâ erişemedik binanın alt katına.
Belli değil örülen pencere mi, kapı mı?
Çoğu yemlik arıyor dirilen «Kırat»ına,
«Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına.»

* * *

«Vatan, millet» diyerek mahvettiler vatanı,
Varsın çıksın diyorlar altta kalanın canı!
Acaba kimin için çalıyorlar bu çanı?
Partiler başladılar palavra endahtına,
«Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına.»

* * *

Seçimde halk isteği makbul «Pekâlâ!» ile,
Seçim sonu giderler «alayı vâlâ» ile,
İmtiyazları sanki ta «Kalû belâ» ile!
Dört yıl daha tünerler dokunulmaz tahtına,
«Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına.»

* * *

Bey olur geçinirler, zam isterler havadan,
Vatandaş yine çıkmaz kavrulduğu tavadan,
«Her şey bana» düsturu önde, millî dâvadan...
Dokanmayın beylerin keyfine, rahatına,
«Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına.»

* * *

Hep seçmen aldatıldı, hep millet aldatıldı,
Limon gibi sıkıldı, kabuk gibi atıldı,
Yirmi sene içinde anası çok satıldı...
Oy verdiği kimseler bakmadı suratına,
«Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına.»

* * *

Partiler kapılmışlar ihtiras adlı sele,
Yürekleri taş olmuş, suratları kösele!
Kemerleri sıkmakla hallolur mu mesele?
Ölmeden mi girelim kara toprak altına?
«Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına.»

Salâhattin KUTLU

Bizden sonraki nesiller!..

Geçenlerde 50 yaşında bir iş adamının 16 yaşında Londralı bir kız alması «arada amma da çok yaş farkı var?» diye gazetelerde epey mühim bir haber oldu.

Fakat arkasından Londraya Başkan Sukarno'nun 24 yaşındaki karısı uğrayınca, yaş farkı daha da büyük diye, bu olay, ilk haberi de bastırdı.

Derken bir hafta sonra Londra gazetelerinde çıkan resmin altında şunlar yazılıydı:

«82 yaşındaki Macar kompozitörü Kodaly'yi resimde 26 yaşındaki eşiyle görüyorsunuz.»

Hani pek inanmazdım amma, sanat veya devlet adamlarının ikide bir «Bizler, kendimizden sonraki nesiller için çalışıyoruz» demeleri yalan değilmiş... Baksanıza kendilerinden 1-2 değil 2-3 nesil sonrakilerle evleniyorlar!

İyi yerlerimiz vardır

Biliyorsunuz, otomobil yarışçıları olsun, bisiklet yarışçıları olsun, bir fabrikanın reklâmını yapmak için, üzerinde bir sürü isimler, adresler, telefon numaraları yazılı fanilâlar giyerler.

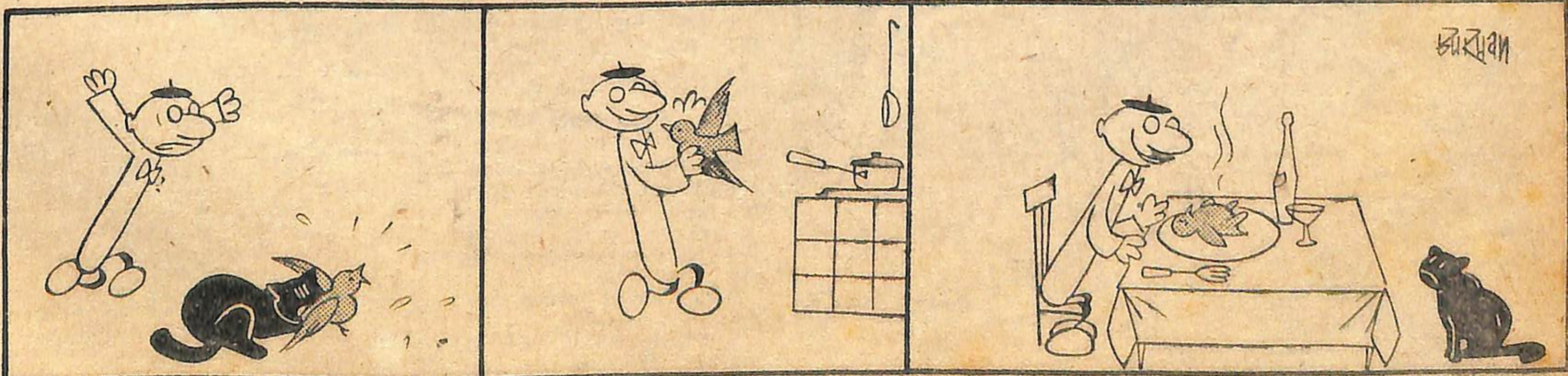
Avrupada reklâmcılar halkın en çok dikkatini çekebilecek yerler bulmak için akla gelmedik ne çarelere başvururlar?!..

Herhalde bundan mülhem olarak çizilmiş, şöyle bir karikatür gördüm...

Kadınlararası tenis maçında rüzgârdan hafif eteği kalkan bir hanım oyuncunun külotunda şu yazılı: Reklâm için iyi yerlerimiz vardır!

Reşit Aşçıoğlu

KALENDER NİYAZİ — Çizen: BURHAN



Üç tip insan

Otobomil, tamircisi arkadaşıyla konuşuyordu:

— Hayatta üç tip insana rastladım; arabalarını kendi yıkıyanlar, yıkatanlar...

— Sonra?

— Bir de yağmurun yağmasını bekleyenler!

* * *

Tavsiye

Tamirci bir hafta evvel verilen, ot biçme makinesini almağa gelen adama:

— Tamam hazır! dedi, yepyeni oldu. Ama size bir tavsiye, sakın bir daha komşunuza ödünç vermeyin!

— Sahi mi? dedi adam, komşu benim de!...

* * *

İnce hesap!

Saatleri maliyetinden aşağı sattığını gören bir müşteri dükkân sahibine:

— Her sattığınız saatten dünya kadar zarar ediyorsunuz, hesabınıza bir türlü akıl erdiremiyorum, der.

Saatçi gülümser:

— Tamirlerinde alacağım ücretten zararı telâfi edeceğim hiçbir kaybım olmıyacak!

* * *

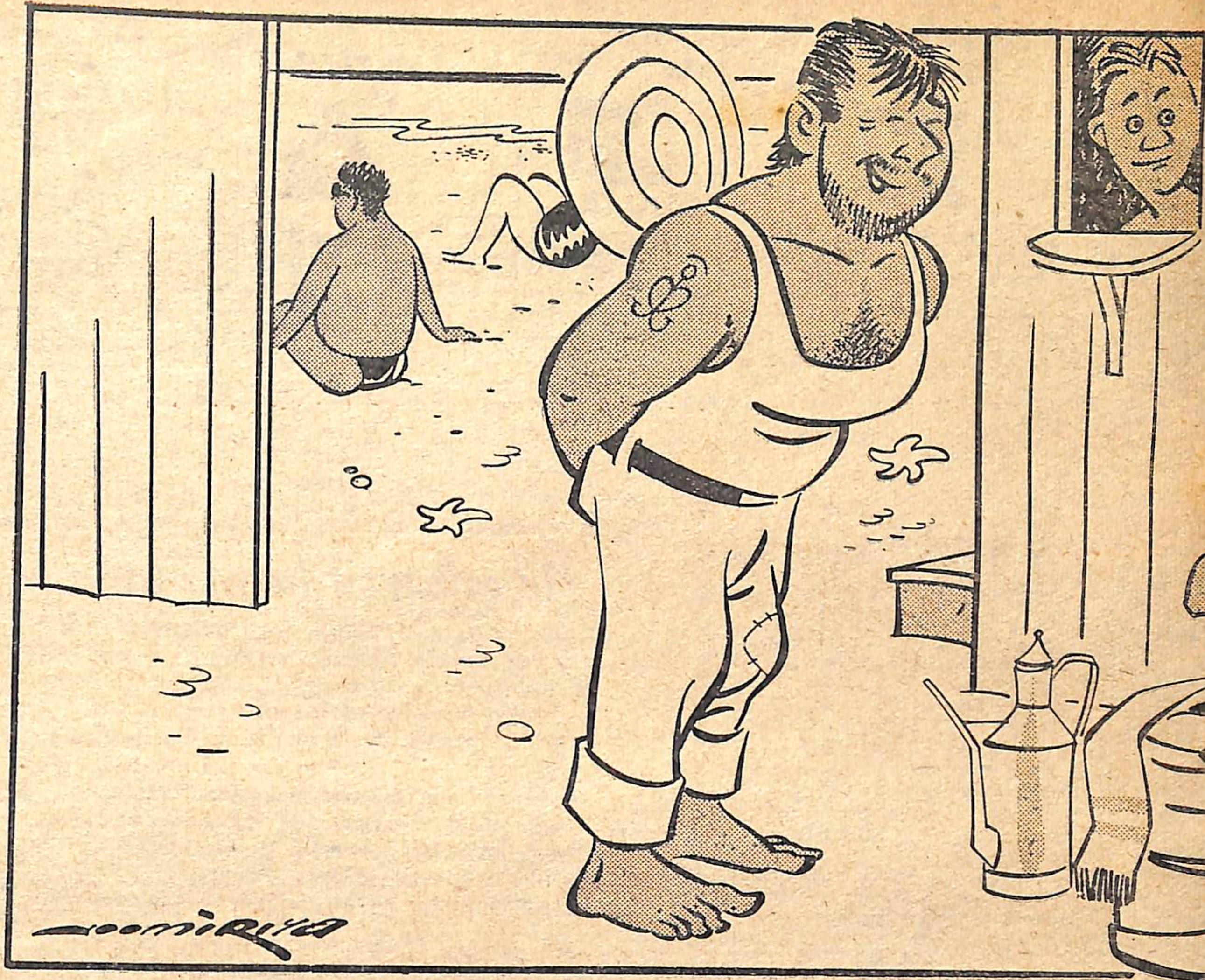
Arayı bozmak için..

İki arkadaş arasında:

— Ben, mevcudiyetlerinden hoşlanmadığım insanlardan kurtulmak için onlardan borç para alırım.

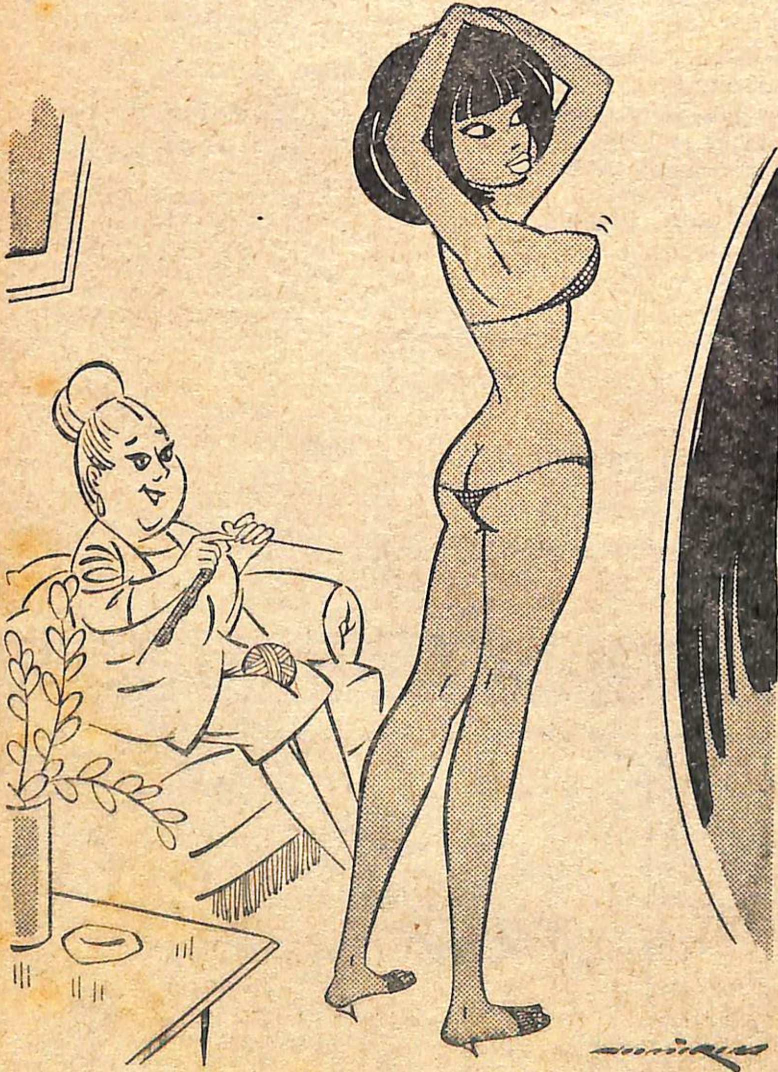
— Ben, daha iyi bir çare buldum:

Ödünç para veriyorum!...



— Şuna da ver bir t

— Ben dondurmaya y



— Çok yakıştı kızım, neden geri vermek istiyorsun?

— Kocam kıskanmadı anne!..

Traş

Adam, berber dükkânından içeri girer, kendisine gösterilen koltuğa oturur. Koşarak havlu getiren kalfaya:

— Beni sadece traş edeceksiniz! der. Bu arada politikadan, vergilerden, harpten, B. B. den, A bombasından, trafikten, paradan, havadan, sudan bahsetmeyin...

Kalfa, hemen lâfını keser:

— Eğer beyefendi biraz daha az konuşsaydı, traşı bitirmiş olacaktım!...

* * *

Boşluk

Meşhur yazar, baba Alexandr Dumas ile röportaj yapan gazeteci:

— Romanınızda şöyle bir cümle vardı der. «Zaafın meydana getirdiği ağrıyan bir boşluk...» Bu düşünüş çok acaibime gitti. Bir boşluk nasıl olur da ağrır?

Yazar hemen cevabı yapıştırır:

— Sizin hiç başınız ağrımadı mı?

* * *

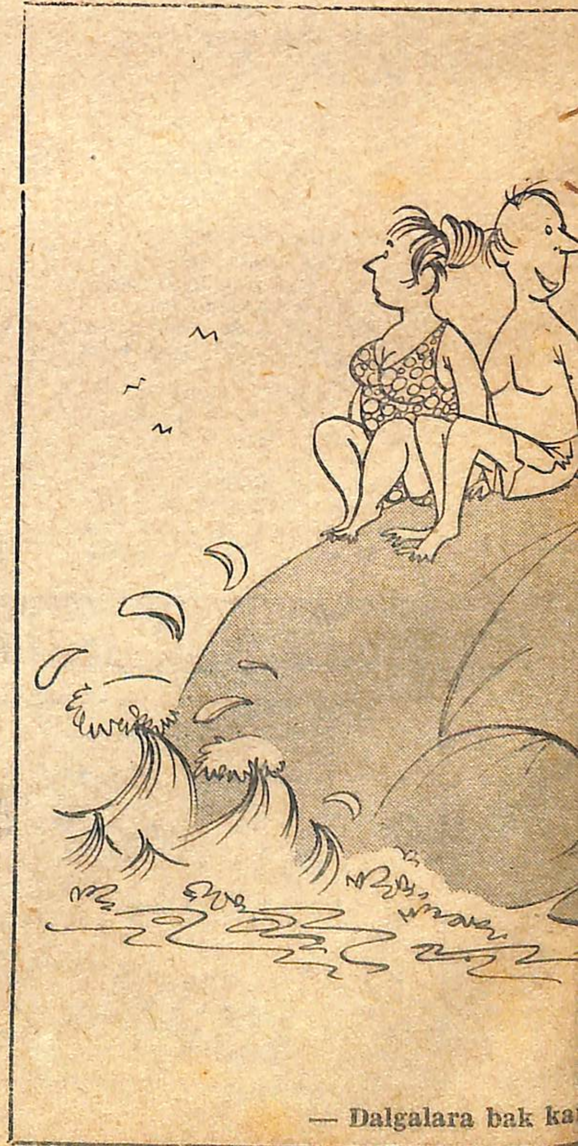
Ayni kafa

Turistik bir gazinonun vestyerinde şık, fakat çok asabi bir adam bağırıyordu:

— Benim şapkamı yanlışlıkla hangi sersem, hangi beyinsiz herif aldı?..

Gazino sahibi yanına gelerek:

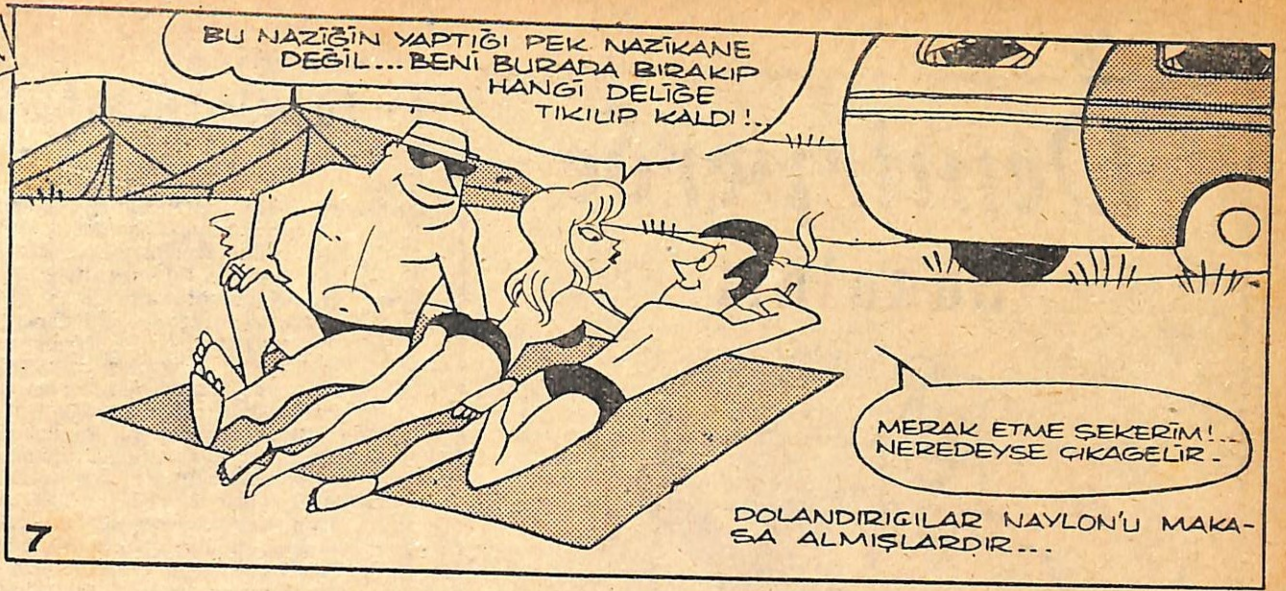
— Beyefendi dedi, telâş etmeyiniz, şapkanızı bulacağız. Bence kafası sizinkine benzeyen müşterilerimizden biri giymiştir muhakkak..



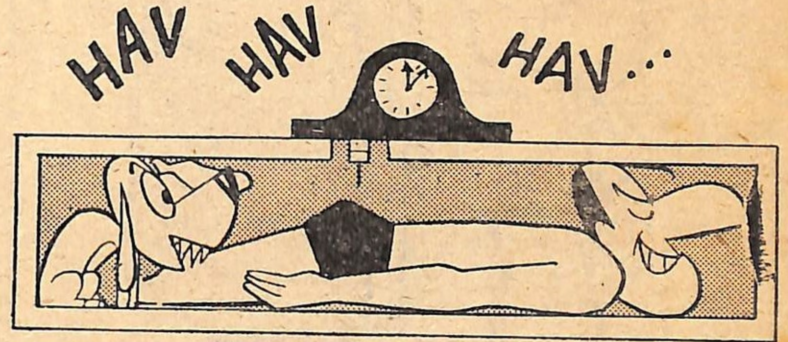
— Dalgalara bak ka

ÇİZEN

nazik SÜLÜMAN

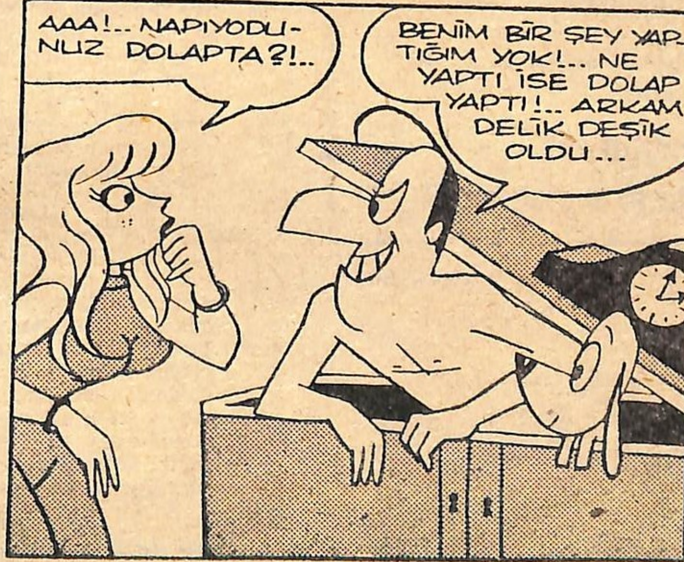






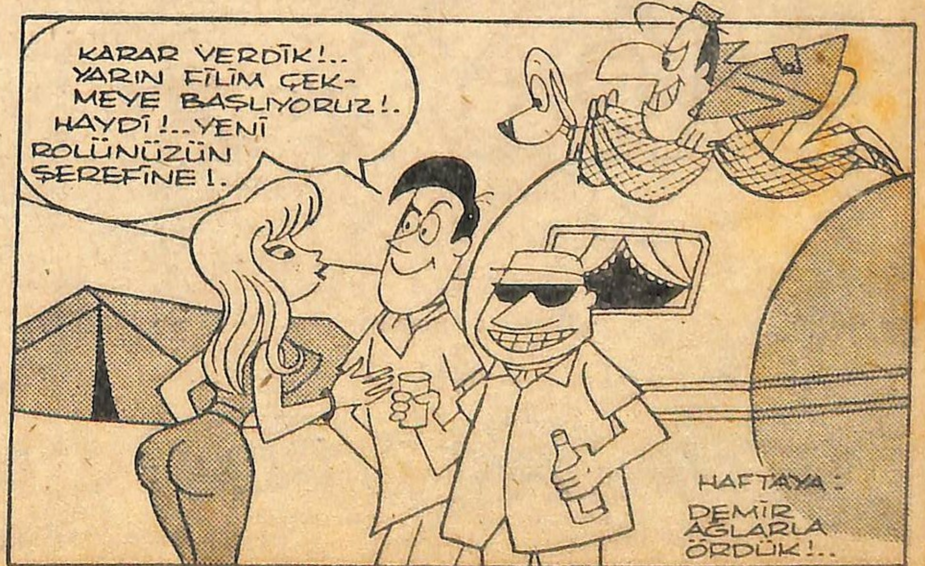
BU SIRADA NEZAKET NAZMİ CİNS BİR POLİS KÖPEĞİ OLDUĞUNU DÜŞÜNEREK, HAB-I GAFLETTEN UYANIR VE KIRK YILDA BİR İŞE YARAR... NAZİK TE SON YEDİĞİ İĞNENİN TESİRİNDEN KURTULMAYA BAŞLAMIŞTIR...











Demirperde

Şakaları



Bütün Dünya Mizahına mal olmuş biribirinden güzel yüzlerce Demirperde fıkrası...

Bu fıkraları herkes, aylarca birbirine anlatacak ve her duyan gülecektir!

Pek yakında çıkıyor

AKBABA MİZAH YAYINLARI ● Fiatı 5 Lira

(AK—190)

KL KONYA LEZZET LOKANTASI 1897

SÜNNET DÜĞÜNÜ ZİYAFETLERİNİZ İÇİN

KONYALI

EMRİNİZDE VE HİZMETİNİZDEDİR

Unutmayınız

68 senelik tecrübesiyle

KONYALI

en âlâsını hazırlar

Tel.: 27 02 02 - 27 03 03 - 27 04 04

(AK—188)

Bu evde hep kadının dediği oluyor...

I. ci sahne

(Bir oturma odası)

KOCA: Doğrusu şu benim yaptığımı değme babayiğit yapamaz; bütün eşyaları küçük parçalara böldüm, ne sabırlı adammışım be... Kira verme zamanı gelince kimsenin ruhu duymadan sıvışmak için iyi usul... Üç beş gidiş gelişte yeni evimize masanın iskemlenin çoğunu götürdüm

KARI: Kapıcı farketmedi mi dersin?

KOCA: Neyi farkedecek?... Eşyaların her bir parçası kesme şekerken büyük değil. Koynuma koltuğuma rahatça sokuşturuyorum. Kapıcı beni çıkarken gördü ama, zavallı enayi, nereden bilecek ki pardösümün cebinde yatak takımımızla yemek masamız var...

KARI: Buna da yaşamak mı denir... Artık bıktım. Tembel herif... Böyle her Allah'ın günü oradan oraya taşınıp, hırsız gibi yaşayacağımıza oturup üç beş kuruş kazansan olmaz mı?

KOCA: Tembelmiş, söylediği lâfa bak. Bu kadar haksızlığa dayanamam. Her yeni eve gidişte eşyaları yeni baştan düzmek için bir ay gece gündüz, uyku durak bilmeden çalışıyorum. Tembelmiş... Tam bitirip şöyle oturulur hale getirince yeni baştan bozup toplamak zamanı geliyor. Tembelmiş... Söylediği lâfa bak.

KARI: Dır dır edeceğine önündeki işine bak. Daha aynalı dolabın 17 625 parçası ile tuvalet masamın 5 452 parçasını ayıracaksın...

KOCA: Doğru, vakit kaybetmemem lâzım. (Bir şeker tutacağı ile aynalı dolabın parçalarını teker teker yere dizer. Derin bir nefes alır) Neyse bitti.

KARI: Oldu mu? Aynalı dolabın parçalarını şu gazete kâğıdına sarıyorum. (Sayarak pakedi yapar) 17 625, tamammış. Şimdi tuvalet masamı da her zamanki gibi ceplerine yerleştir.

KOCA: Haydi, gidiyoruz. (Acele ile cebine tıkıştırırken tuvalet masasının birkaç parçası yere düşer).

KARI: Aptal, daha iki şeyi elinde tutmasını beceremiyorsun. Gürültü etme, ne yaptığımız anlaşılacak. Herkesin on parmağı var; senin on bir tane; yine de yetişmiyor...

KOCA: Sen alay et, lânet karı; Allah bana bir parmak fazla verdi ise kabahat bende mi?

KARI: Çeneni kapa koca tembel; sanki bir parmağın fazla da, kendin matah bir şey misin?

KOCA: Ama...

KARI: Cevaba gelince dil bir karış, işe gelince yok. Sus, sus diyorum, yoksa fena olacağım. Beni öldürmeğe mi kastın var, nedir?

KOCA: Öldürmek mi? İyiki aklıma getirdin. (Kadının üzerine çullanır, fındık kıracağı ile burnunu sıkarken, şeker tutacağı ile de ağzını tutar. Kadın nefessiz kalıp yere yığılır.)

(Koca, üstünü başını düzeltir, hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlıdır.) Hiddete kapılmamak lâzım. Şimdi bu yaptığımı telâfi etmeliyim. (Kıl testeresi ile karısını muntazam parçalara böler, sonra bir gazeteye paket eder). Her bir parçayı şehrin tenha yerlerine dağıtmalı. En kolay usul bu; en çok da bu kullanılır nedense... Zavallı karıcığım, biraz çenesi düşüktü ama yine de severdim... Ne yapalım, bir kazadır oldu... (Kapıya doğru gider) Ah, aynalı dolabı unutuyordum. Bir hiç aklımı başımdan aldı. Karımı kestim diye enayi gibi dolabı burada unutacaktım; ben de amma da heyecanlı adamım... (Bir elinde karısının paketi, bir elinde aynalı dolabın paketi, ceplerinde tuvalet masasının parçaları sokağa çıkar)

II. ci sahne)

(Issız bir yer, gece bastırmış.)

KOCA: Sevgili çenesi düşük zevcemin birkaç parçasını şarap fabrikası inşatının temeline attım. Kendime cesaret verebilmek için çok içtim. Şuradaki meyhaneye girip biraz daha içeyim, yoksa devam edemiyeceğim, kuvvetim kalmadı... İçmeli, içmeli, hep içmeli... (Bacaklarının üzerinde sallana sallana meyhaneye girer. Birkaç dakika sonra girdiğinden daha sarsak dışarı çıkar.) Şu elimde kalan birkaç parçayı da kaşıdaki çöplüğe atayım. (Olduğu yerden elindekileri uzağa fırlatır.) Her yerim ölüm kokuyor... Neyse bu işte bitti... Ama pişmanlık içimi kemiriyor, kanımı donduruyor. Ne diye yaptım sanki; bütün kadınlar gevezedir, bütün kadınlar erkeklerin işine burnunu sokar... (Yoluna devam eder, bir elinde aynalı dolap paketı vardır)

III. cü sahne

(Yeni evin oturma odası)

KOCA: (Bitkin bir halde içeri girer) Nihayet geldim... Bitmişim be, ayaklarım patladı, bendeki de akıl mı? Sen tut, tâ oradan buraya kadar yürü... Gecenin ayazı da caba... Gün ağırıyor. Artık eşyaları kurmağa başlamalı. İlk önce aynalı dolaptan başlıyayım. Ellerim titriyor, başım dönüyor, galiba içkiyi fazla kaçırdık. Çok içtim, çok, çok... özlerim de kararıyor... (Çömeldiği yerde sağa sola sallanır.) Neyse yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Şurada birbirinin üzerine konulacak üç parça kaldı. Robot gibi çalışıyorum... Görmeden, ne yaptığımı görmeden... Mazotu fazla kaçırmışım bu gece... Tamam, işte anamdan kalma aynalı dolap... Ne de güzelmiş...

KARI: Domuz herif, beni aynalı dolap zannettiğine göre yine o zıkkımdan kimbilir ne kadar içtin... Seni adam sanıp da evlenende kabahat...

KOCA: Aman Allahım, hayal görmüyorum ya, bu benim karım... Öldükten sonra parçalarını oraya buraya serpebilmek için iki kadeh atalım dedik, fazla gitmiş. Meğer aynalı dolabın parçalarını atmışım; bir de oturup dikkatle, itina ile karımı yeni baştan ortaya çıkardım... Hay sersem kafa...

KARI: (Boğuk bir sesle) Ne? Aynalı dolabı sokaklara ektin ha... Ah, aptal, ah budala... Kaynana yadigârı o canım ceviz dolabı sokaklara saçtın... Sana ne diyeyim bilmem ki...

KOCA: Bir dakika beni dinle karıcığım...

KARI: Sende dinlenecek hal mi kalmış... İçmeseydin pakatleri karıştırıp böyle bir yanlışlık yapmazdın...

CAMİ'den çeviren: Gülçiçek



..., yutkunmasın...
...kunmuyorum ki!..

Tazminat

Yargıç, orta yaşlı adama sordu:

— Karınızın saçlarını yolmuşsunuz öyle mi?

— Evet.

— Seni bunun için dâva ediyor.

— Ne yapayım, tazmin ederim.

— Nasıl tazmin edersin.

— Yenisini alırım; onun saçları zaten takma idi.

Bunu dinleyen dâvacı kadın atıldı:

— Hâkim bey, emredin, bu sefer alacağı saçlar sarı olsun!..

* * *

Muhtemel soruya cevap

Biletçi, yanında küçük çocuğunu oturtan kadına sordu:

— Bayan, çocuğunuz kaç yaşında?

Kadın cevap verdi:

— Dört yaşında..

Çocuk, biletçinin yüzüne baktı ve ikinci bir soruya hacet bırakmamak ister gibi:

— Annem de otuz yaşında.. Dedi.

* * *

Yaş meselesi

Sayım memuru, evin erkeğine sorar:

— Kızınızın yaşı kaç?

Adamın yüzü değişir:

— Kendisine sorun, geçen sayımda, memura hakikî yaşımı söylediğim için bugüne kadar benimle konuşmuyor..



...ım, dalgalara!..

İtiraf

Genç kız, arkadaşına:

— Yooo, yalan söyleme Aylâ.. Gözümle gördüm.. Dün akşam Çamlıkta geziyordun.. Yanına uzun boylu bir genç geldi.. Uzaktan kim olduğunu tanıyamadım.. Biraz konuştunuz, sonra ayrılırken öpüştünüz.. Hiçbir genç kız yabancı bir erkekle öpüşür mü? Sende hiç utanma yok mu?

— Aaa şuna bak, kendine gelince iyi de sade bana mı ayıp?.. Ben de seni kaç defa Erol'la öpüşürken gördüm. Bunun için ben seni ayıpladım mı?

— Arada fark var. Erol hemen, hemen nişanlım.. Ben bu yaşıma kadar Erol'dan başkasına kendimi öptürmedim ki..

— Sana yemin ederim ki ben de öyle Belginciğim!

* * *

Çeşit

Kadın, erkeğe sorar:

— Acaba bu sene sonbahar modası nasıl olacak dersin?

— Her zamanki gibi. İki çeşit elbise olacak. Senin sevmediğin tip, bir de pahalı bulduğun tip!...

* * *

Kabalık!

Tezgâhta demlenen bir sarhoş, meyhanenin önünden geçen polisi arkadaşına göstererek:

— Şu polisi görüyor musun, çok kaba bir adam!..

— Niye?

— Dün gece fazla kaçırmıştım, beni karakola götüreceğine, evime götürüp karıma teslim etti..



— Doktor, göğsümde bir şey var mı?
— Vaaaar, hem de bir değil, iki!..

Akıllı Kadın



WILLIAM, işe gidince kahvaltı sofrasını toplayıp pencereleri açtım. O sırada gözüm karşı apartmanın kapısından çıkan genç kadına takıldı. Madeleine'di o. Genç kadın kendisine çok yakışan yeşil bir palto giymişti. Siyah deri ayakkabıları ve çantası da şıktı doğrusu. Ona bakarken içimi çektim. Madeleine, benden bir yaş büyüktü. Bir hayli de güzeldi. Genç kadın işine gidiyordu. Halbuki ben evi toplamak, yemek pişirmek ve küçük kızım Amanda ile meşgul olmak zorundaydım.

Madeleine'e biraz sinirlendiğimi de itiraf etmeliyim. Zira kocamı onunla paylaşıyordum. William haftanın beş günü Madeleine'le geçiriyor, geceleriyle hafta sonlarını da benimle paylaşıyor... Kocam sık sık, Madeleine'i meth edip onun çok becerikli ve akıllı olduğunu söylüyor. Halbuki William benimle evlenmeden evvel çocukları ve kocasıyla meşgul olacak iyi bir ev kadınını tahayyül ettiğini söylerdi. Şimdi durmadan siyah saçlı sekreterinden bahsediyor. Üstelik benim saçlarım kahverengi...

Kötü düşünceleri kafamdan kovmağa çalışarak ev işleriyle meşgul oldum. Bir ara saate göz atınca aklıma bir şey geldi. Neden William'a telefon etmiyordum sanki. Belki beni öğle yemeğine götürürdü.

William'ı bulunca, «Bugün Amanda'ya annem bakacak,» dedim. «Seninle yemek yiyebiliriz. Zaten bir puf alacağım.»

William, «Puf mu?» diye güldü. Bu arada Madeleine'in güldüğünü de duydum.

Soğuk bir sesle cevap verdim. «İşin varsa gelmem.»

Kocam, telâşla, «Ne münasebet,» diye atıldı. «Saat birde buluşalım.»

Birlikte fevkalâde bir yemek yedik. Bir ara William'la nişanlı olduğum günleri hatırladım.

William, yemekten sonra biraz dolaşmamızı teklif etti. «Hemen büroya dönmeme lüzum yok.»

Kol kola giderken Londra'da bizden daha mesut bir çift olamıyacağını düşünüyordum. Fakat saadet bir sabun köpüğü gibidir. Bir anda kaybolabilir.

— «Seninle evlendiğime çok memnunum, William Fortune,» dedim.

— «Ben de senden memnunum Mrs. Fortune.» Sıkı sıkı kolumu tuttu. «Şu elbiseye bak. Ne fevkalâde değil mi? Evet, şaheser bir şey.»

Dalgın dalgın, «Öyle,» diye cevap verdim. Yürümesi için kolundan çektim ama kımıldamadı.

Vitrinde iki elbise ve bir Çin vazosu vardı.

William, «Kırmızı elbiseyi kasdetmiyorum,» diye mırıldandı. «Canlı ve hareketli kadınlara yakışacak bir elbise o. Halbuki şu açık mavi...» Yüzüne baktım. «Açık mavi elbise tam sana göre. Üstelik tam karakterine uygun bir renk...»

Şaşırmıştım. «Karakterim hakkında ne biliyorsun, William?»

Kolumu çekti. «Haydi gel. Bu elbiseyi sana alacağım.»

— «O elbise bir hayli pahalı,» diye itiraz ettim. «Halbuki senin paltoya ihtiyacın var. Sonra banyo perdemiz yok...» Zorla onu vitrinden uzaklaştırdım. William'ın kaşları çatılmıştı. Onu yatıştırmaya çalıştım. «Böyle bir şeyi düşünmüş olan kâfi sevgilim.»

— «Senin yerinde başka bir kadın olsaydı bu hediyeyi kabul ederdi.» O anda Madeleine'i düşündüğünü hissettim.

Bütün neşem kaçmıştı. «Güzel elbiseydi,» diye mırıldandım. «Hem onu geceleri de giyebilirdim.»

Kaşları büsbütün çatıldı. «Cuma günü Mr. Balderdock'u ağırlamamız lâzım. O gece ne giyeceksin bakalım?»

Sinirlenmek sırası bana gelmişti. «Demek elbiseyi almak istemenin sebebi buydu. Kuş yemi satan o adama hoş görünmemi arzu ediyordun ha!»

William, hiddetle, «Köpek maması,» diye düzeltti. «Açıkçasını istersen Balderdock'un üstünde iyi bir tesir bırakmamız lâzım. Bir reklâm şirketinde çalıştığımı unutma. George Balderdock'un Köpek Maması çok satıyor. Böyle bir müşteri şirketimiz için faydalı olur. Ev işine daldığın için dışarıda olanların farkında değilsin. Bir kadın kocasına yardım etmelidir...»

Birdenbire üzüntüye kapıldım. «Sana yardım etmek istemez miyim. Aklıma fevkalâde bir şey geldi. Mr. Balderdock için evde bir parti verebiliriz. Herhalde bu daha hoşuna gider. Hem kendisi için lezzetli yemekler hazırlarım...»

William, dudak büktü. «Evimizde parti veremeyiz. Bir kere Amanda etrafı altüst ediyor. Sonra halılar da eskidi.»

— «Demek bir lokantaya veya gece kulübüne gideceğiz.»

Hafifçe kızardı. «Madeleine'in evinde bir parti vereceğiz. O böyle şeyleri iyi biliyor. Hazırlığa başladı bile...»

— «Anlıyorum.» Kolundan çıktım.

William, «Balderdock buraya sık sık gelmiyor,» diye izah etti. «Fakat bu hafta Londra'da bir konferansa dâvetliymiş. Bu fırsattan istifade edeceğiz tabiî. Madeline, içkileri aldı. Bir de mayonezli balık yapacak. Adamı kandırmamız lâzım. Madeleine öyle söylüyor.» Hafifçe yanağımdan öptü. «Artık büroya dönmem lâzım. Sen de pufunu alabilirsin.»

Puf alacak halim kalmamıştı. Bir dükkâna girip kendime bir ruj aldım. Amanda için de iki çift çorap seçtim. William'ın sözlerini hatırladıkça sinirleniyordum.

* * *

Parti gecesi annem Amanda'ya bakmak için geldi. Saçlarımı ve tırnaklarımı yaptırmıştım. Hem bir sene evvelki siyah elbisem hiç de fena değildi. William giyinirken, bir kadeh şeri içtim. Kocam yanıma gelince beni tepeden tırnağa kadar süzerek, «Fena değil,» diye mırıldandı.

Madeleine'in oturduğu daire fazla moderndir. Oturma odasının duvarları sarmaşıkla kaplıdır. Perdeler de simsiyah. Buna mukabil halı beyazdır. Ne zaman bu odaya girsem rahatsız olurum. Hele koltuklar... Bunları tariften acizim. Yalnız bunlara oturmaya hemen hemen imkân yok gibidir. O gece oturma odasına girince şaşırdım. Zira içerisi bir hayli kalabalıktı ve dâvetlilerden bir kısmı bu koltuklara ilişmişlerdi.

Mor bir elbise giymiş olan Madeleine, gülümsiyerek yanımıza geldi. William'ın elini sıktıktan sonra mümasahakâr bir tavırla bana gülümsedi. Sanki William'ın partiye getirmek zorunda kaldığı bir çocuktum ben.

William'ın koluna girerek, «Her şey yolunda,» diye fısıldadı. «Balderdock, pencerenin yanında duran şişman adam.» Bana baktı. «Gel seni tanıştırayım, Nina. William'la biraz konuşmamız lâzım. Darılmazsın değil mi? İşimiz var biliyorsun.»

Nasıl oldu bilmiyorum fakat kendimi Mr. Balderdock'la başbaşa buldum. William'la Madeleine ortadan kaybolmuşlardı. Diğer dâvetlilerin de bize aldırdıkları yoktu. Mr. Balderdock, kısa boylu, pembe yüzlü bir adamdı. Üstelik müstehzi bir tavırla beni süzüyordu. Kendisine bir şeyler söylemeye çalıştımsa da muvaffak olamadım. Zaten oda bir hayli sıcaktı. Yüzüm yanıyor, ayakkabılarım sıkıyordu. Bütün cesaretimi toplıyarak köpek mamalarını methetmeye yeltendim. Fakat birdenbire sözümü kesti. «Taze et! Köpeklerin en sevdiği şey taze ettir. Bunun yerini bir şey tutamaz.»

Tatsız bir sessizlik oldu. Artık konuşacak halim kalmamıştı. William neredeydi? Madeleine nereye gitmişti? Çaresiz, Mr. Balderdock'a döndüm. «Balkona çıkmak ister misiniz? Hem mehtap da var...»

Dişlerimi sıkarak kalabalığı yardım. Mr. Balderdock'u balkona çıkaracak ve William'la Madeleine'e teslim edecektim. Ondan sonra da bu tatsız yerden uzaklaşacaktım. Fakat işler hiç de tahmin ettiğim gibi olmadı...

* * *

Dört saat sonra şöminenin karşısındaki koltuğa yerleşmiş dinleniyordum. Kapının açıldığını duydum. William odaya girer girmez bir koltuğa çöküverdi. Müşfik bir tavırla, «Mr. Balderdock partiden memnun kalmıştır herhalde,» diye mırıldandım.

Acı acı güldü. «Seni aradım ama çıkıp gitmişsin. O sırada sigorta attı. Biliyor musun? Madeleine'in evinde bir mum bile yokmuş! Fena halde sinirlendim tabiî. Neyse alt kattaki kiracıdan bir el feneri aldım. Sigortayı değiştirecektim. Fakat Madeleine de sigorta yokmuş. Hattâ eskisini tamir için tel bile bulamadı.» Telâşla sordu. «Bizde daima tel bulunur değil mi, Nina?»

— «Mutfaktaki dolapta hem tel hem sigorta var.»

— «Neyse güç belâ sigortayı taktık. Balderdock'la konuşmak için salona koştum. Fakat adam ortada yoktu. Oteline telefon ettim ama oraya da gelmemiş. Adamın nerede olduğunu kimse bilmiyor.»

— «Ben biliyorum,» dedim.

William, heyecanla yerinden fırlayınca atıldım. «Telâşlanmana lüzum yok... Adamcağız misafir yatak odasında yatıyor. Zavallıcık iyi bir otelde yer bulamamış. Bu yüzden de kırksekiz saattir pek uyuyamamış tabiî. Hem Mr. Baderdock partilerden de hoşlanmıyor. Hele mecburen ayakta kaldığı toplantılardan nefret ediyor. En fazla televizyon seyretmekten hoşlanıyor. Üstelik üç torunu var. Onu Daniel amcama benzettim. Amcam da kalabalıktan pek hoşlanmazdı. Mr. Balderdock, bana karısıyla torunlarının rseimlerini gösterdi.»

William, arkasına yaslandı. «Nina, olanları başından anlatmanı rica edeceğim.»

— «Mr. Balderdock'u balkona çıkardım. Mehtap da vardı. Adam Shakespeare'den birkaç şiir okudu. Ben de vaktiyle okul piyeslerinde rol aldığımı anlattım.»

William, hayretle, «Bunu bilmiyordum!» diye bağırdı.

— «Zaten sen benim hakkımda fazla bir şey bilmiyorsun. Neyse... Mr. Balderdock, öğleden beri bir şey yemediğini söyledi. Bize yiyecek bir şey verip vermiyeceklerini sordu. Adamcağız açlıktan ve yorgunluktan bitkin haldeydi.»

— «Karanlıkta yemek vermeye imkân yoktu. Mayonezli balığı nasıl kesip tabaklara koyabilirdik.»

— «Haklısın sevgilim. Mr. Balderdock'a bize gelmesini teklif ettim. Yiyecek bir şeyler bulabileceğimi söyledim. Karnımızı doyurup Madeleine'in apartmanına dönecektik. Fakat adamcağız karnını doyurup televizyonun karşısına oturunca her şeyi unuttu. Ona bir de sütlü kahve pişirdim.»

William, içini çekti. «Çok yazık oldu. Adam reklâm işini bize vermez artık.»

Sözünü kestim. «Üzülecek bir şey yok. Mr. Balderdock, sütlü kahveyi içtikten sonra biraz kendisine geldi. O vakit lâf arasında sizin şirketten bahsettim. Anlıyacağın onu kandırdım. Yarın sabah seninle konuşacak. Yalnız bu gece deliksiz bir uyku çekmek istediğini söyledi.»

William, sigarasını söndürüp beni kollarının arasına aldı. «Seni çok seviyorum, Nina.»

— «Sahi mi?» diye sordum. «Beni Mr. Balderdock'un yüzünden sevmediğine emin misin?»

— «Hayır, hayır, ne münasebet. Sen dünyanın en cazip, en güzel ve en becerikli kadınısın.»

Mânalı mâalı güldüm. «O halde bana yeni bir elbise alırsın. Buna ihtiyacım var zaten. Fakat açık mavi elbiseyi istemem. Daha açık maviden nefret ettiğimi öğrenmedin mi? Orada canlı ve hareketli kadınlara yakışacak kırmızı bir elbise vardı. İşte onu beğendim. Bilmem bana gider mi?»

William, «Tabiî,» diye cevap verdi. «O kırmızı elbisenin senden başkasına yakışmasına imkân yok.»

Çeviren : **Gülten Suveren**



Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul Telefon : 22 18 11

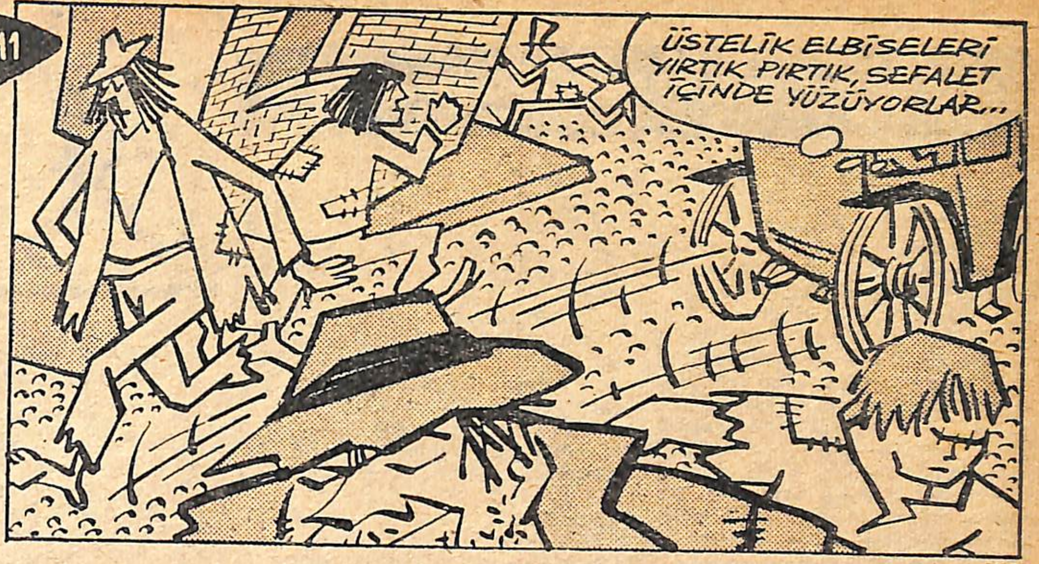
İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir. Fiatı : 100 kuruştur.

Güliver BİLGİÇLER ADASINDA 11

HEMEN HEMEN LONDRA'NIN YARISI KADAR BİR ŞEHİR! FAKAT BU HALKIN DURUMU NE BÖYLE ?..

"GÜLİVER UÇANADA'DAN BAŞŞEHİR LAGADO-YA İNMİŞ, MİSAFİRİ BULUNDUĞU BİR LORD TARAFINDAN ŞEHİRDE DOLAŞTIRILIYORDU... HALKIN SOKAKLARDA TELAŞLA, FAKAT ÇOK DERİN BİR DALGINLIK İÇİNDE YÜRÜMESİ DİKKATİNİ ÇEKMİŞTİ..."



SAYIN LORDUM, LÜTFEN ANLATIR MISINIZ ?.. BUNLAR NE YAPIYORLAR ?..

ŞEHİR KAPILARININ BİRİNDEN ÇIKTIK, ÜÇ MİL KADAR KIRLARA AÇILDIK. BİR SÜRÜ RENÇBER, ELLERİNDEKİ ÇEŞİTLİ ALETLERLE TOPRAĞI İŞLİYORLARDI, FAKAT NE YAPTIKLARINI BİR TÜRLÜ ANLAYAMADIĞIM GİBİ, İŞLEDİKLERİ TOPRAKTA DA, OT VEYA EKİN BİTECEĞİNE DAİR HİÇBİR ALÂMET YOKTU...

VALLAHİ NE DİYEYİM ?.. BEN DE VAKTİYLE DEVLET HİZMETİNDE BULUNMUŞ, UÇAN-ADA'DA BAKANLIK YAPMIŞTIM... DOSTLARIMIN SAYESİNDE (!) BU MEVKİDEN UZAKLAŞTIRILMADAN ÖNCE MEMLEKETTE BÖYLE ÂDETLER YOKTU...

PEK AKLIMIN ERMEDİĞİ İLERİCİLERİN PLÂNLARIYLA ÇALIŞIYOR HALK ŞİMDİ...

YANİ ?

YANİ HER İŞTE, MİMARİ'DE, ENDÜSTRİ'DE, TARIM'DA **MODERN** ZİHNİYET!

ALLAH ALLAH, BURADA EVLER, SOKAKLAR BİLDİĞİMİZ GİBİ... İNSANLAR TANIDIK... EKİNLER BEREKETLİ...

BİRAZ SONRA HERŞEYİN NORMAL OLDUĞU BİR BÖLGEYE GİRMİŞTİK!

EH, İŞTE... ŞAHSİ ARAZİME GİRDİK TE ONDAN! BEN ESKİ SİSTEMİ DEVAM ETTİRİYORUM!



İŞTE SAYFİYE KÖŞKÜM! FAKAT ESKİ ZİHNİYETLE BÜTÜN ÜLKEYE KÖTÜ BİR ÖRNEK OLDUĞUM İLERİ SÜRÜLEREK ALAY KONUSU OLUYORUM...

BÜLENT SEREN

BUNLARI KÖKÜNDEN YIKMAMI VE YERİNE EĞRİ-BÜĞRÜ, ÇARPIK BİNALAR YAPMAMI AÇIKÇA İSTİYORLAR...

DEVAMI VAR





— 16 —

Muallim devam ediyordu:

— Rüyamda o nur yüzlü adam bana Almanca olarak dedi ki: Ey Karl, ben Serabîl Aleyhisselâmım. Senin kalbine hidayet erişti. Sen hemen Türkiye denilen memleketin falanca kasabasına var, oranın suyunu iç, ekmeğini tuzunu ye! Sana kısmet oradadır, orada Müslüman ol, dedi. Ben de, Serâbîl Aleyhisselâma «Falanca kasaba nerededir, bilmiyorum» dedim. O dahi haritada yerini gösterip ayrıca da bir kâğıda sizin bu kasabanızın adresini yazıp bıraktı ve gözden nihan oldu. Gözlerimi açtım ki şafak atmaktadır. Hemen Serabîl Aleyhisselâm hazretlerinin yazıp bıraktığı adresi alıp, memleketimde hiç kimseye adiyö demeden — bunlar, Allahaısmarladık yerine adiyö derler — düştüm yola... Tam dört yıl araya sora nihayet kasabanızı buldum. Velâkin kasabanız çok bir zor yerdeymiş... diyor.

Orta yaşlı bir adam Fransızca muallimine:

— Yahu muallim, dedi, bütün bu lâfları hep bu adam mı dedi?

— Evet, bu adam dedi.

— Yahu, ne zaman dedi?.. Sen ona bir kere fan dedin, o sana bir kere fin dedi, bir fan fin ettiniz o kadar... Sen bir saattir bize şöyle dedi, böyle dedi diye anlatıp duruyorsun... Bir çuval lâf bir fanfine nasıl sığdı?

Muallim bozulur gibi oldu ise de hemen kendini toparlayıp:

— Beğenmedinizse, başka birini bulun da konuşsun... dedi.

Bozuntuya uğramanın sıkıntısı içinde gönülsüz gönülsüz gidiyordu ki, kolundan tutup:

— Aman muallim, dediler. Sen hele o zevzeğin lâfına aldırma da, daha başka neler dedi onu anlat...

Muallim suratını asıp:

— Başka bi şey demedi, dedi, işte hepsi bu kadar.

Sonra dilini damağına vura vura cık cık sesleri çıkararak:

— Cahil kısmına lâf anlatmak ne kadar zor birader, dedi, bu Fransızca lisanı gayet kısa bir lisandır; tıpkı sabun gibi... Nasıl bir kalıp sabunu alırsın da köpürt Allah köpürt, köpürt Allah köpürt... Çoğalır da çoğalır, çoğalır da çoğalır... İşte bu Fransızca lisanı da böyledir. Herif sana iki kelime söyler, bu iki kelimenin içinde, eğer anlayabilirsen, dünya kadar mâna vardır, anlat da anlat... Artık senin ferasetine kalmış bir iş; ne kadar anlatsan bitiremezsin...

Muallim çok fena bozulmuştu. Vaziyeti telâfi için şöylebir durdu, aklından bir şeyler geçirdi, gözlerini gökyüzüne dikip dudaklarını kıpır kıpır kıpırdattıktan sonra, bizim de orta mektepteyken okuduğumuz Fransızca kıraat kitabındaki bir parçayı ezbere tıkır tıkır okumağa başlamaz mı?...

Mektepteyken o parçayı bize öğretmişlerdi. Aklımda kaldığına göre, Jan adında bir oğlan çocuğu ile Janet adında bir kız çocuğunun mektebe gidişlerini anlatan bir yazı idi. Muallim işte bu Fransızca parçayı gır gır gır ezbere okuyordu.

— Jan çantasını alıp annesini öptü, Allahaısmarladık anneciğim dedi. Sonra komşuları Janete seslendi. Janet de çantasını alıp bahçeye çıkmıştı. Bonjur Janet dedi...

Adam bu ezber parçayı okurken gülmemek için dudaklarımı ısırıyor, arada sırada da ona:

— Vıy, vıy, diyordum.

— Jan ile Janet mektebe geldiler. Ders zili çaldı.

— Vıy...

— Dershaneye girdiler. Sonra muallimleri geldi...

— Vıy mösyö...

— Muallim günaydın çocuklar dedi.

— Vıy mösyö...

Hikâye bitince Fransızca muallimi:

— Tamam işte, dedi, gördünüz ya, duydunuz ya...

Oradakilerden birisi:

— Velâkin muallim bey, sen bu gâvurcayı dehşet konuşuyorsun birader... dedi.

Muallim:

— Konuşurum evvel Allah, dedi, ben Fransızca konuştum mu, karşımda Fransız zor dayanır... Benim Fransızcama gayetle zorlu Fransız ister, herkesin harcı değil... Ben karşımda iyi lisan bilir Fransız isterim. Öyle her Fransız benimle konuşamaz. Bu adam aslında Alman olduğundan Fransızcası kemküm... Pek iyice bilmiyor...

Müftü Efendi:

— Hayırlı, uğurlu olsun, dedikten sonra, şimdi buna nasıl bir Müslüman adı vereceğiz?.. dedi.

— Bunun esas gâvurluk adı ne idi?

— Karl...

— Mademki Kârl imiş, öyle ise Kâmil koysak münasiptir.

Adım, Kâmil olmuştu. Müslüman oldum diye beni el üstünde tutuyorlardı.

Bu kasabada hayatım gayet mesut geçmekteydi, beni misafir etmek, ağırlamak ve memnun bırakmak için birbirleriyle yarışa girmiş gibiydiler. Fakat Ömer efendi, beni hemşerilerine kaptırmak istemiyordu. Kasaba zenginlerinden biri beni evine çağıracak olsa o da benimle beraber geliyor, yemeği yiyip biraz oturduktan sonra da, hemen kaçıverecek yaramaz bir çocukmuşum gibi beni elimden tutup eve getiriyordu.

Artık ben de kendimi kapıp koyuvermiş, bu hayata alışmıştım. Eskisi gibi ne olacağımı pek düşündüğüm yoktu; ne olursa olsun diyordum. İşte o günlerde doğuştan müslüman olmanın bu dünyada pek işe yaramadığını, sonradan din değiştirip müslüman olmanın ne kadar makbule geçtiğini iyice anladım. Avrupa'da, Amerika'da, her nerede olursa olsun, geçim sıkıntısı çeken fakir hıristiyanlar memleketimize gelip de «İslâm dinini kabul ettik!» deseler, bizim tek şalvarı olan fakirlerimiz bile şalvarlarını çıkartıp ona verir, yemez yedirirler. Nasıl olup da hıristiyanların islâmları donsuz papuçsuz bırakmak için bu aklı düşünmediklerine şaşarım.

Bu kadar kayıtsız olmanın asıl başka bir sebebi vardı. Ömer Efendi'nin kızı Asiye ile ahbaplığı ilerletmiştik. Rica ederim, bunu yanlış anlamayın. Bu çok saf, romantik ve kaçamak bir arkadaşlıktı. Ancak evde kimsenin görüp duyamayacağı yer ve zamanlarda birkaç cümle konuşabiliyorduk. Ama ikimiz de böyle fırsatlar yaratmak için çırpınmaktaydık. Bu alâka hiç de gayri meşrû sayılmazdı. Çünkü her halinden Ömer Efendi'nin beni kendisine damat etmek istediği anlaşılıyordu. Hattâ, açıkça söylemese de nikâhın erken kıyılması için Ömer efendi sünnet olmamda pek acele ediyordu. Başıma bir de ikinci kere sünnet olmak çıkmıştı. O günlerde beni derin derin düşündüren yalnız işte bu sünnet işiydi.

Asiye üzerimde hiçbir zaman unutamadığım ve unutamıyacağım bir tesir bırakmıştır. Bu çok güzel ve çok zekî kız, o kasabanın daracık sınırlarında hapsolmıyacak bir yaratılıştaydı. İçine kapatıldığı çerçeveyi kırıp parçalamak istiyordu. Bana gösterdiği alâka da dünyanın bu küçük kasabadan ibaret olmadığını sezişinden ileri geliyordu sanırım. Bir gün bana büyük bir üzüntüyle 48 yaşındaki annesinin bu kasabadan dışarıya hiç çıkmamış olduğunu söylediği zaman iri, parlak gözleri buğulanmıştı.

Ben onlara kendimi yavaş yavaş Türkçe öğreniyor muşum gibi gösteriyordum. Hattâ çok çabuk Türkçe öğrenişime hayret ederek:

— Maşallah maşallah... Ne aklı evvel... deyip duruyorlardı.

Bu numaramı yutmayan yalnız Asiye olmuştu. Bir gün yine onunla sofada karşılaşmış, fısır fısır konuşuyorduk. Ben Alman taklidi yapmaktaydım. Cümleleri kırarak, kelimeleri bozarak konuşuyordum. Asiye de durmadan gülüyordu. Ben onu acemice Türkçe konuşmamdan hoşlandı da ona gülüyor sanmıştım. Asiye birden:

— Sayıklarken tıpkı Türk gibi konuşuyorsunuz... deyip kaçıverdi.

İşte o zaman ben uyurken Asiye'nin sayıklamalarımı dinlediğini anladım. Allah kahretsin, sayıklarken de Alman taklidi yapamazdım ya... Acaba neler sayıklamıştım. Bunu birkaç kere sordum, en sonunda «Şam babası», «Paşa yedi», «Benim kabahatim yok!» gibi anlaşılmaz sözler sayıkladığımı söyledi. Sık sık rüyalarımda kendimi yine Askerî mektepte görmekteydim. Demek, bir gece de rüyamda mektepten kovulduğum hâdiseyi yaşamıştım.

İnanır mısınız, aradan bunca yıl geçtiği halde rüyalarımda kendimi askerî mektepte talebe olarak görürüm.

Acaba Asiye Alman olmadığımı o zaman anlamış mıydı?

Asiye olmasa çoktan o kasabadan ayrılacaktım. Fakat gün geçtikçe bu kıza bağlanıyordum. Hayatımda Allaha en çok işte o günlerde yalvarmışımdır. Yatakta ağladığım bile olur, boyna dua eder, Allaha yalvarırdım. Mazimle, hiç de elimde olmadan lekelenmiş mazimle alâkamın kesilmesini istiyordum artık. Bu kasabada namusumla çalışır hayatımı kazanırdım. Asiye ile evlenir çocuklarımız olurdu. Beş on yıl sonra kendimi, bir sabıkalı olduğumu iyice unutturunca çoluğumu çocuğumu alır, buradan gider İstanbula yerleşirdim. Ne güzel hayaller kurmaktaydım.

Orada kalışım bir ayı geçmişti.

Asiye ile evleneceğimiz de aleniyete çıkmıştı. Resmen nikâhımızın kıyılması benim sünnet olmama kalmıştı. Bu sünnet yüzünden başıma yeni bir belâ çıkacağını tahmin ettiğim için bir sürü bahanelerle sünneti geri bıraktırmaktaydım. Neler neler düşünmedim ki... Asiye'ye her şeyi anlatmayı kurdum. Ona başımdan geçen bütün macerayı anlatmak istiyordum. Beni olduğum gibi kabul ederse ne âlâ, etmezse çekip gidecektim burdan. Asiye o kadar iyı bir kızdı ki onu aslım Alman diye bir türlü içim götürmüyordu. Çünkü nasıl olsa bu yalan günün birinde anlaşılacaktı. Asiye daha şimdiden, evlendikten sonra kendi memleketime onu götürmemi, Almanyadaki annemi babamı (!) görmek istediğini söylüyordu. Kaya kovuğundan çıkmadığına göre, Almanya'daki ailem hakkında bir sürü yalan uydurmuştum. Müslüman olacağımı öğrenince milyoner olan babam beni mirasından mahrum ederek evden kovmuştu. Hakdini uğruna milyonları tepmiş bir insandım.

Günlerce, gecelerce düşündüm, fakat Asiye'ye hakikati anlatmaya bir türlü cesaret edemedim.

Sünnetçiyle konuşup anlaşmak da vardı. Ona hakikati anlatıp yalvarmayı düşündüm.

Fakat sünnetçide insana merhamet duyacak surat yoktu. Bu adam hem berber, hem hacamatçı, hem dişçi, hem de sünnetçiydi. Ondan başka da kasabada sünnetçi yoktu. Boyuna elinde bıçak, ustura, kerpeten insanların orasını burasını kese kese suratında bir damla merhamet eseri kalmamıştı. İri yarı kara çalı sakallı kalın püskül kaşlı bir adamdı. Bu adam ancak para ile kandırılabilirdi. Ama benim de param yoktu. Çok anlayışlı bir adam olan Ömer Efendi «Artık sen benim evlâdım sayılırsın!» diyerek ara sıra para veriyor, parayı da elime vermiyor, kerevetin üstüne bırakıp gidiyordu. (Devamı var)

BELLOİDE

«Dragée»

Neuro Vegetatif system

bozukluğu regülatörü.

GEDEON RİTHER
Budapest

Bütün eczanelere dağıtılmıştır.

(AK—189)

Milletler Gülüyor



Teklif

Anatole sokakta çocukluk arkadaşına rastladı.
— Kocanızın öldüğünü duydum, dedi.
— Evet bir ay kadar oluyor! dedi genç kadın.
Anatole, başını ümitsizce iki yana salladı:
— Az kalsın size evlenme teklif edecektim!

* * *

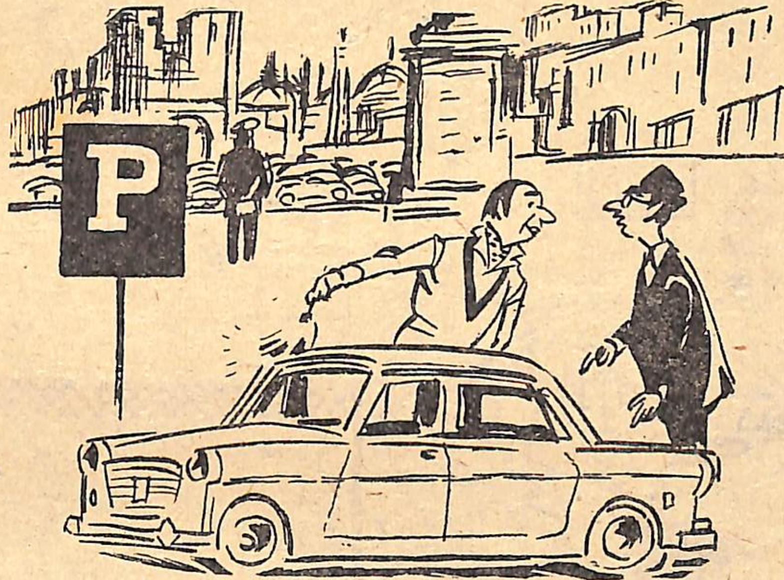
Tavsiye

Bir Amerikalı mizahçı şöyle bir tavsiyede bulunuyor:
— «Evlilik yıldönümünüzü hatırlamanın tek çaresi onu bir defa unutmaktır!»

* * *

Düzeltme

Amerika Birleşik Devletlerinde hükûmet aleyhtarı olarak tanınan bir eyalet gazetesinde şöyle bir yazı çıkar. «İdarecilerinizin yarısı yalancı!»
Ertesi gün, itiraz mektupları yağmaya başlar. Bunun üzerine başyazar hatâsını düzelten bir yazı neşretmeğe karar verir: Ve başlığı şöyle yazar: «İdarecilerimizin yarısı yalancı değildir!»



— Saatte ne kadar masraf yapıyor?
— Yürüyünce on lira, durunca da on!..

Çıban

Genç rahibenin kalçasında muazzam bir çıban çıkıyordu. Müdire, bir doktor getirtmenin şart olduğunu söyleyince, genç kız itiraz etti, kaba etini asla erkeğe gösteremiyeceğini söyledi.
Ama çıban gittikçe büyüyordu. Tehlikeli bir durum aldığını gören rahibe doktoru çağırttı.
Hasta ise utancından ağlıyordu.
— Bari vücudumu azizlerin resimleri ile örtün diye yalvardı. Kızın isteği yerine getirildi, odaya giden doktor önce kimseyi göremedi, ayağı bir resim yığınına takılınca durdu, ince bir titrek ses geliyordu burdan:
— Azize Thérèse'i kaldırın!

* * *

Klâsik eserler

Yeni zengin kitapçı dükkânından içeri girer:
— İyi ciltlenmiş klâsik eserler istiyorum! der.
— Corneille, Racine, Molière? diye sorar tezgâhtar.
Zengin yüzünü ekşitir ve mırıldanır:
— Daha iyisi yok mu?

Nöbet

Westminster'de nöbetteki askerlerden biri, duvarın dibine oturmuş, tüfeğini bacaklarının arasına sıkıştırmış yağlı ekmek dilimini şapırdata şapırdata yerken oradan Kral geçer, ve sert sert sorar:
— Niçin beni selâmlamıyorsun?
— Niçin selâmlıyayım, siz general değilsiniz ki...
— Ben senin söylediğinden de büyüğüm!
— Generalin üstünde Kral vardır!
— Ben senin Kral'ınım!
— Ya öyle mi? diye kekeler asker. Öyleyse beş dakika şu ekmeği tutun da, silâhımla sizi bir güzel selâmlıyayım!...

Palyaço

Adam nehrin kıyısında, iki üç saattir oltası suda bekliyordu ama bir tane bile yakalıyamamıştı.
Oltası ansızın ağırlaşınca heyecanla çekti, ufak, kırmızı bir balık suyun yüzünde belirdi.
Balıkçı hayal kırıklığına uğramıştı. Balığı kovasına koydu ve oltasını tekrar saldı.
Birkaç dakika sonra bir balık başını sudan çıkardı, gülümseyerek adamı selâmladı, ve:
— Sayın Bay dedi, aşağıda bir arkadaş toplantısı tertip etmiştik, acaba palyaçomuzu iade edemez misiniz?...

Çiçekler

İskoçya'da o pazar, «Gaziler Günü»ydü. Genç, güzel kızlar, ellerinde minicik buketleri geçenlerin yakasına takıyor, yardım için para topluyorlardı. Millî heyecan bütün İskoçyayı sarmış, herkes sokaklara dökülmüştü. Yalnız Mac Rough evden dışarı çıkmamıştı. Bir arkadaşı onu pencerede görünce:
— Bu kadar güzel bir günde hiç evde oturulur mu? diye seslendi.
— Akşama çıkacağım Mac!
— Bu akşam mı?
— Evet, kardeşimin dönmesini bekliyorum. Muhakkak bir buket almıştır!



— Kuzum rüya mı gördüm acaba? Bana bir yemek odasından geçtik gibi geliyor!

Borç

— Boniface'a rastlamaktan korkuyorum! diyordu André Jacques'a, çünkü ona borcum var.
— Ne kadar?
— Bilmem! Belki 10 belki 100 frank!
— Nasıl bilmezsin hayret?
— Bilsem nolacak? Nasıl olsa ödemiyeceğim!

* * *

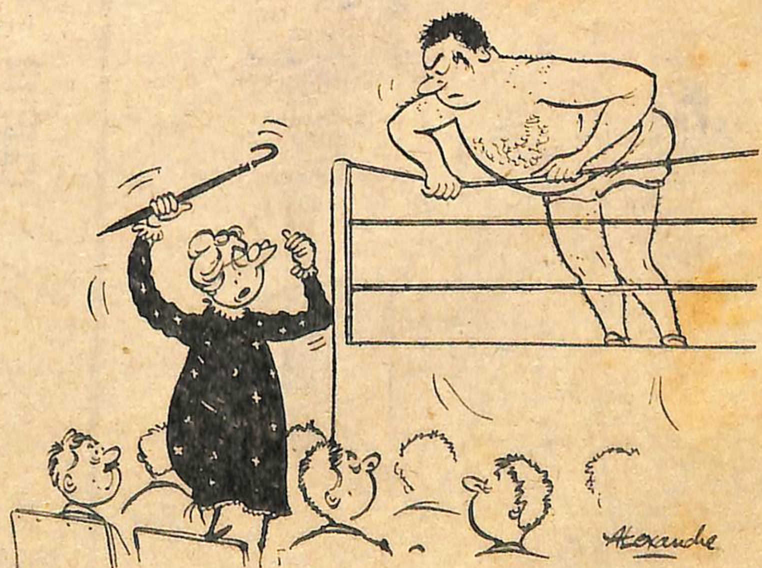
Moda!

Züppe bir kadın doktorun muayenehanesinden içeri girdi.
— Doktor Bey! dedi, kendimi iyi hissetmiyorum!
— Bir muayene edeyim de...
— Bu aralık moda hangi hastalıklar var doktor bey!

* * *

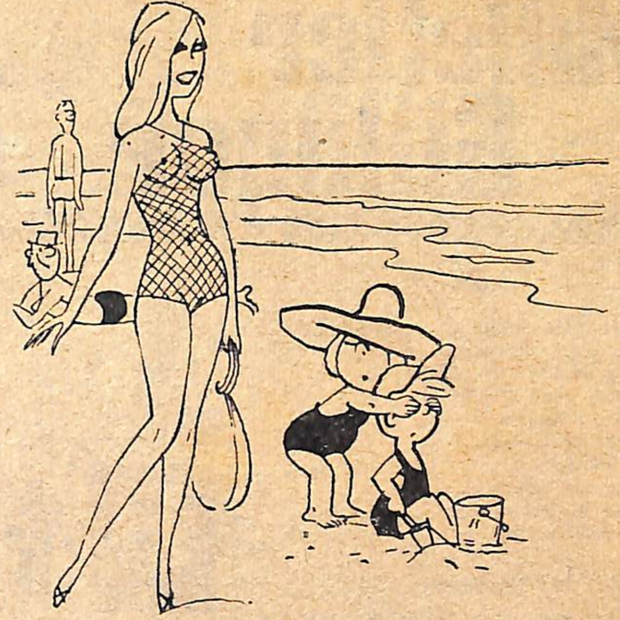
Son sigara

Âdet olduğu üzere gardiyan sehpadaki idam mahkûmuna içinde bir tek sigara bulunan paketi uzatır:
— Oh! der mahkûm kibar bir tavırla, sizin son sigaranızmış, almıyayım!

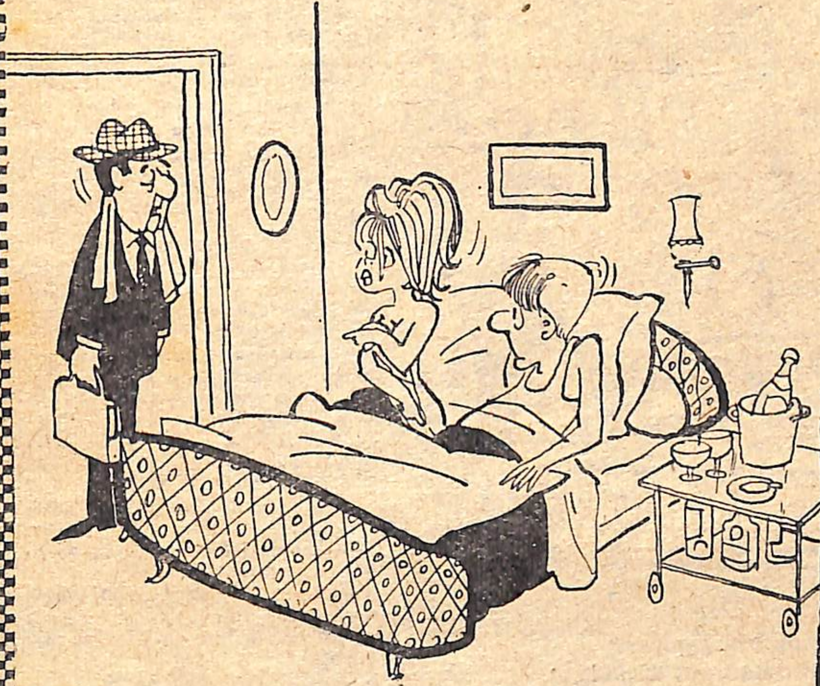


— Erkeksen aşağı gel!

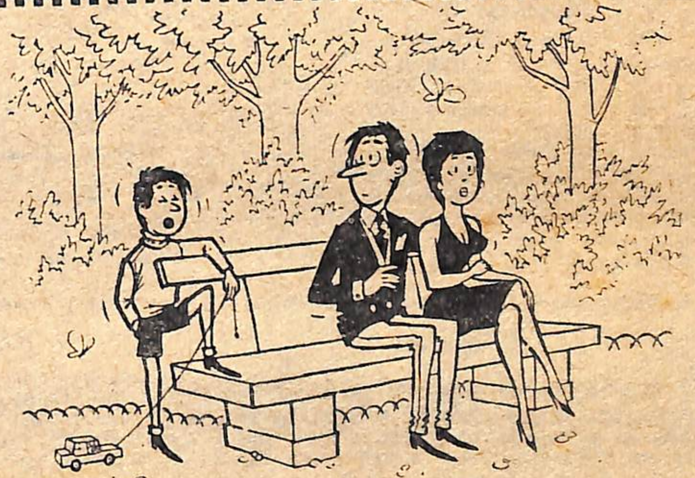
Dünya Karikatürleri



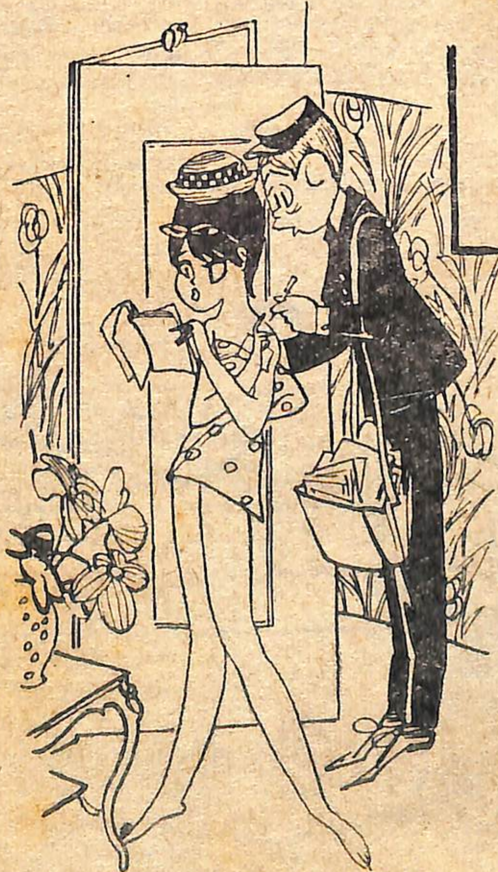
YAZISIZ



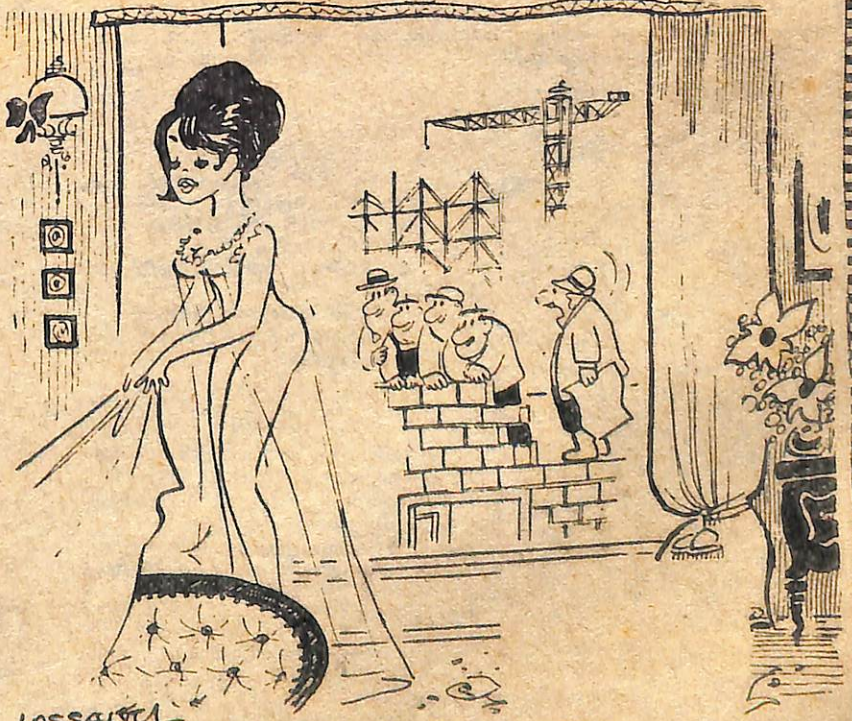
—GÖZLÜKLERİMİ UNUTMUŞUM KARICIĞIM, BULABİLİR MİSİN ACABA?



—TARİFE BÖYLE, BEŞ LİRADAN AŞAĞI UZAKLARA GİDİP OYNAYAMAM!



—LÛTFEN BİR İMZA... BEN HAVLUNUZU TUTARIM!



—HAAA, KAÇ GÜNDÜR DUVARIN NİÇİN YÜKSELMEDİĞİNİ ŞİMDİ ANLADIM!..

GRAFIKA

SANA'lı bir dilim....

...sıhhat ve güç verir.

Çünkü SANA bol vitaminlidir.

Dikkatle seçilmiş en iyi nebati yağlarla yapıldığından besleyici ve sıhhîdir.

Gelişme çağında olan çocuklar SANA'yı seve seve yerler.

Bundan dolayı, SANA'lı nefis bir dilim, herkesin aradığı en iyi gıdadır.

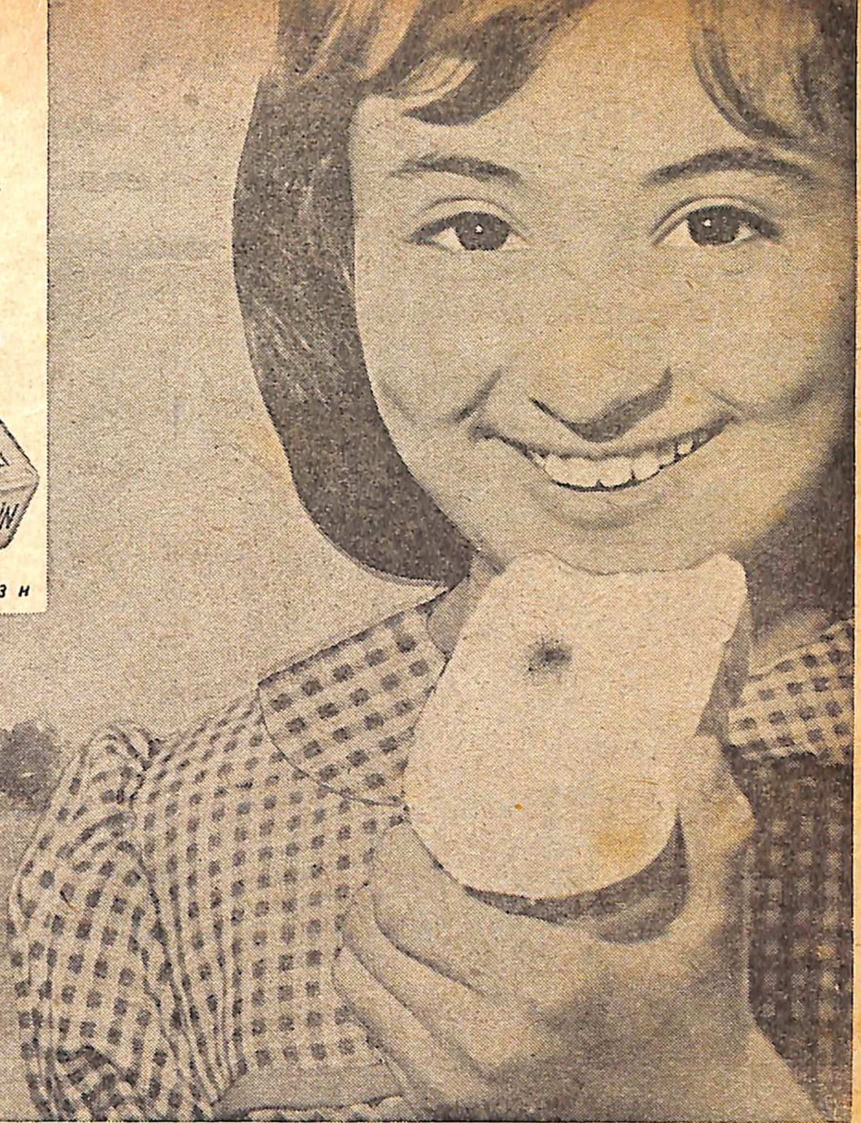
Sana



Ağıza tat, vücuda sıhhat!

S. 653 H





(İlancılık: 8287—191)



REKLÂMINIZI GAZETE VE DERGİLERLE DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLÂN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Telgraf adresi : BASINKURUMU

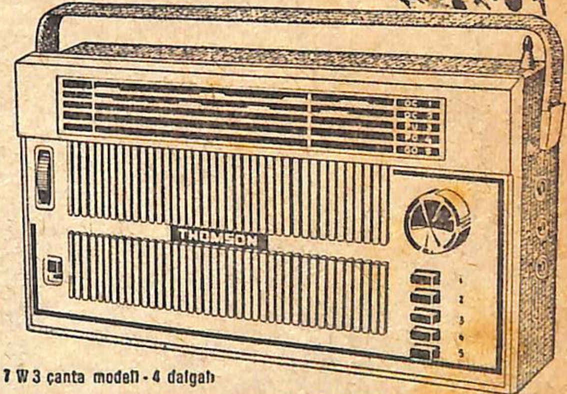
(Basın: 15657—192)

TRANSİSTORLU RADYOLARIN

ŞAHI...

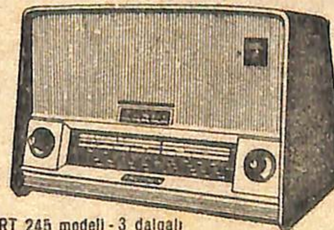






7 W 3 çanta modeli - 4 dalgalı

THOMSON



RT 245 modeli - 3 dalgalı
lüks ağaç mobilyalı

...sayesinde memleketimizde yapılan bütün radyo yayınlarını NET ve GÜR sesle, en iyi şekilde dinliyebilirsiniz

- Sesi son derece kuvvetlidir
- 8 transistorun vazifesini gören 7 transistorludur
- Fiatı uygundur

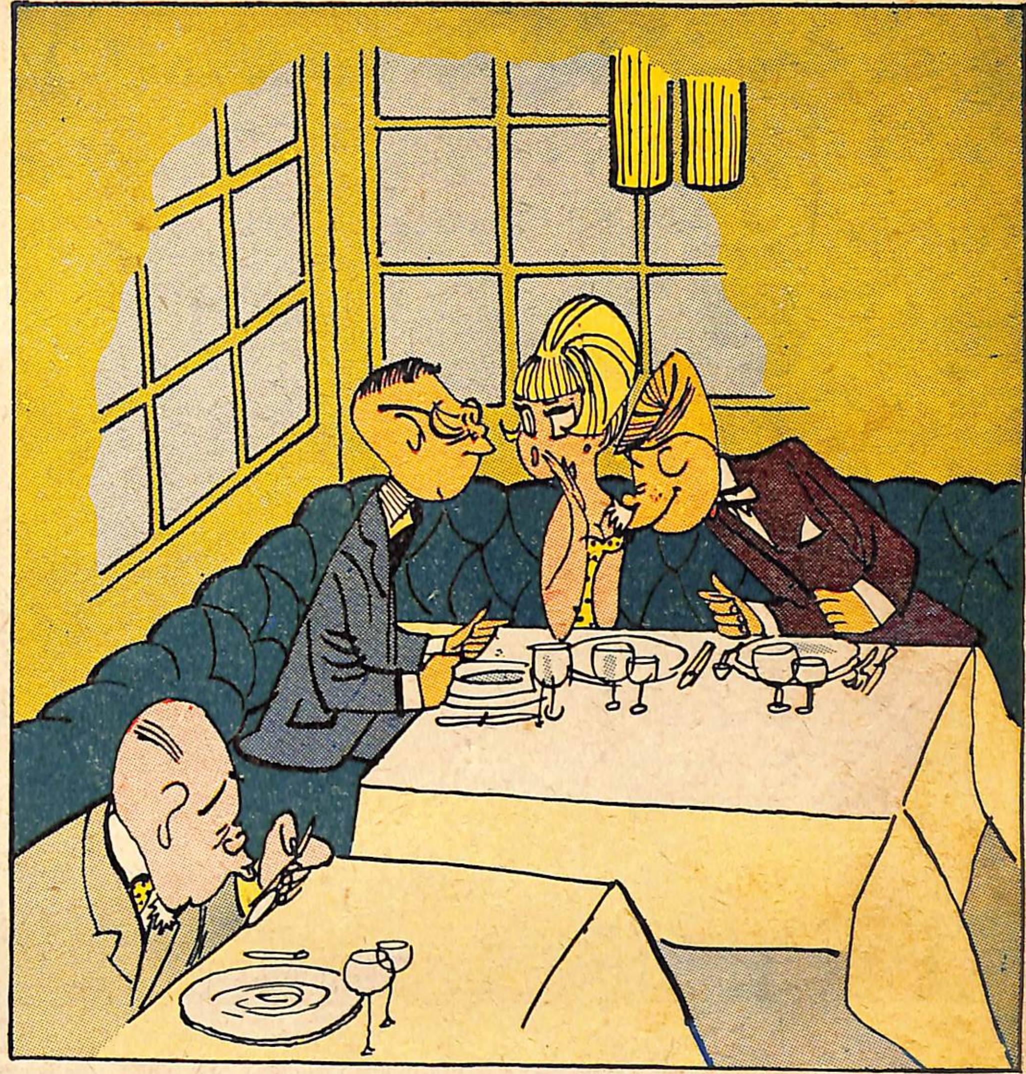
Genel Distribütörü
BEKO TİCARET A. Ş.
Beyoğlu, İstiklâl Caddesi 349,
Tel. 49 35 00

(Yeni Ajans: 4724—193)

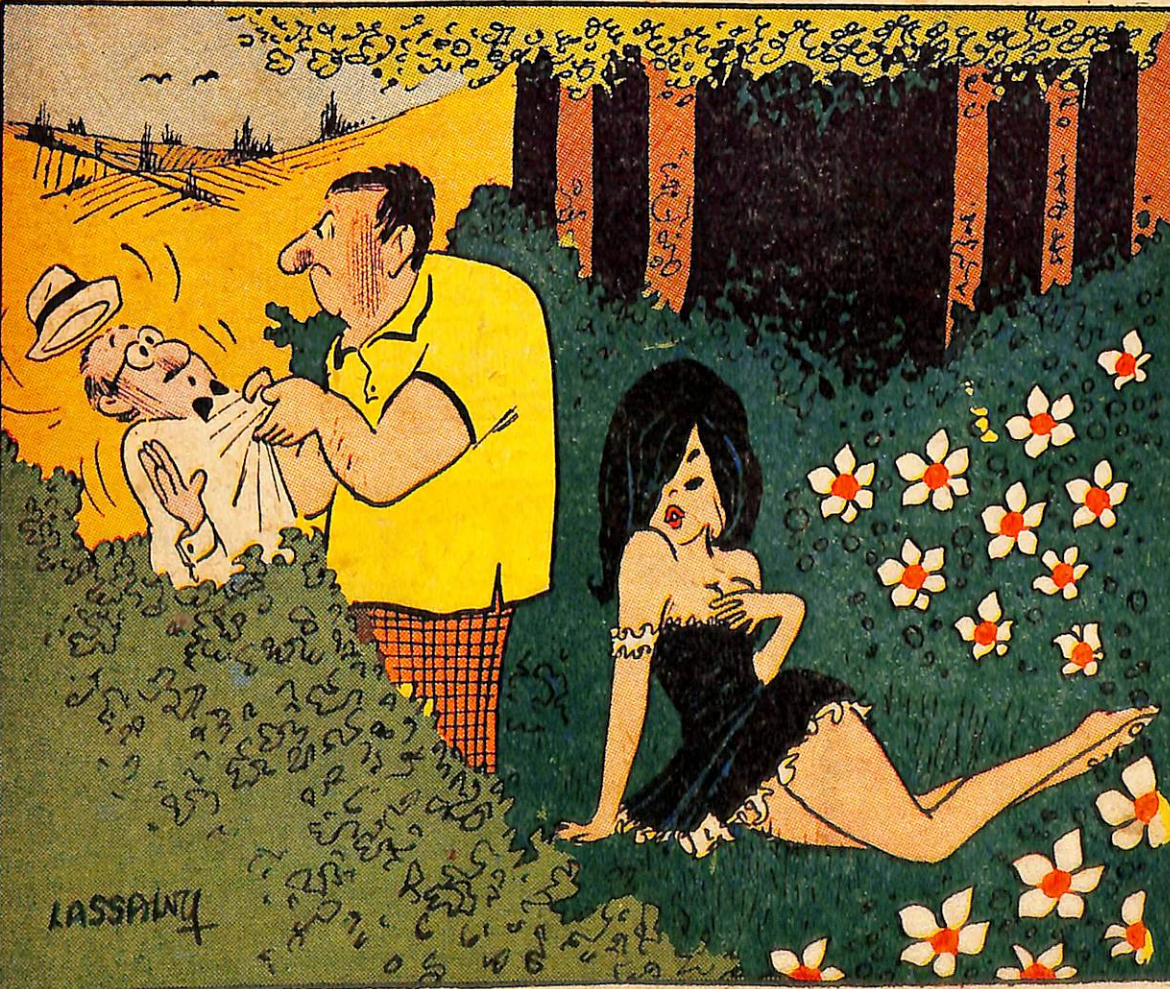
Akbaba



-SEN SOLDAN GEÇEN ARABA-LARI DİKİZLE, BEN DE SAĞDAN GELENLERİ KOLLAYIM!



-HEDİYE ETTİĞİ ÇİÇEĞİ KOKLAMAK HAKKIDIR ELBET!..



-VALLAHİ BİRŞEY GÖRMEDİM!..



-EMSALSİZ BİR KOCAM VAR: Sİ-GARA İÇMİYOR, İÇKİ KULLANMI-YOR, YEMEĞİNİ DE LOKANTA-DA YİYOR!